MARILYN JORDAN

Străinul din trecut

Traducerea şi adaptarea în limba română

de ILEANA DINU.

ALCRIS

Capitolul 1

Era într-o seară de mai. Cerul purpuriu străjuia deasupra munţilor Los Padres din California, aproape de coasta oceanului Pacific; stelele străluceau pe boltă ca nişte diamante, iar luminile lor se reflectau în valurile care loveau nisipurile aurii şi cele mai spectaculoase stânci din lume.

In aula unei universităţi de stat, ridicată pe un teren de cinci mii de acri din campusul aflat la periferia unui oraş renumit prin faima unei misiuni spaniole, o orchestră îşi ţinea ultimul concert înainte de închiderea stagiunii. Aflată în rândul al treilea, Sara Cranston, care venise din Anglia pentru a-şi vizita o verişoară, pe Cecilia Merton, se alătură celor care aplaudau la sfârşitul unei piese.

Dar aplauzele încetară imediat ce dirijorul părăsi scena, urmat de câţiva membri ai orchestrei; nu era nevoie de ei pentru piesa următoare. După ce se asigură că Cecilia şi violoncelul ei se mai aflau pe scenă, Sara se întoarse către bărbatul din stânga ei. Era

Glenn Bixman, cumnatul Myrnei Bixman. Myrna era preşedinta comitetului simfonic al anului şi soţul ei, Charles Bixman, aflat la dreapta ei, era unul dintre cei care susţineau această orchestră. Era preşedintele unei companii locale de conserve ale cărei etichete se întâlneau pe majoritatea rafturilor de bucătărie din emisfera vestică.

- Ce urmează? îl întrebă Sara pe Glenn.

- Nu ai programul? zise bărbatul acela cu bărbia dur cioplită şi chipul puternic bronzat de soarele Californiei, oarecum iritat că fusese deranjat cu o astfel de întrebare. Uite, ia-l pe al meu, zise el şi-i întinse un program tipărit cu cerneală albastră.

- Pari foarte plictisit, remarcă Sara. în ultimele două săptămâni ea ajunsese să-l cunoască foarte bine pe Glenn, întrucât acesta o însoţise cu diferite ocazii, în diverse locuri. Nu-ţi place muzica clasică?

- Nu prea. Bărbatul încercă să-i zâmbească, moment în care privirea i se mai îmblânzi. Trebuie să

recunosc că mă aflu aici în seara asta numai datorită ţie. Vreau să-ţi ofer tot ce-ţi face plăcere în aceste câteva zile de vacanţă. Mi-aş

dori să nu te mai întorci în Anglia. Cum te-aş putea determina să mai rămâi?

- Nu ştiu, nici nu m-am gândit la asta, replică ea evaziv, deschizând programul pentru a găsi pagina pe care o căuta. Citi ce se afla scris pe prima parte a programului: Brahms, Concertul pentru vioară, Opus 77. Numele solistului urma să fie anunţat în seara concertului, pe o foaie separată care urma să fie inclusă în program.

Sara trecu la pagina următoare. O foaie de hârtie căzu pe podea. Ea se aplecă, o luă şi o întoarse. Fotografia solistului ocupa jumătate din ea. Il privi fără a-i veni să creadă. Deodată i se păru că aude un zgomot ciudat şi capul începu să-i vuiască. Se întoarse brusc, simţind că va leşina. Luminile scenei clipeau în faţa ei şi timp de câteva secunde muzicienii şi instrumentele lor părură suspendaţi în aer, mişcându-se de o parte şi de alta a scenei ca nişte păpuşi mânuite cu multă dexteritate. Trăgând aer în piept Sara se luptă să-şi păstreze controlul.

Nu putea fi adevărat! Janos era solistul acestui concert!

Dacă ar fi fost aşa, Cecilia ar fi anunţat-o.

Iar el n-ar fi venit să cânte cu o orchestră atât de mică, a unei organizaţii non profit formată şi sprijinită de câţiva potentaţi locali pentru a promova muzica de cameră. Aceştia nu-şi puteau permite să invite o celebritate ca el.

Se mai uită o dată la fotografie. Era un profil care lăsa să se vadă o frunte înaltă, sub o coamă de păr rebel, curba unui nas acvilin şi o bărbie de om încăpăţânat. Nu zâmbea. Arăta aşa cum îl văzuse ea adesea, melancolic, de parcă tot timpul ar fi meditat la evenimentele tragice din viaţa lui, de parcă ar fi regretat pierderea cuiva drag. Cămaşa albă descheiată la piept îi accentua romantismul figurii.

Aplauzele izbucniră din nou şi Sara îşi ridică privirea. Se întorcea dirijorul. Era urmat de un bărbat, chiar cel din fotografie: Janos Vaszary. Acesta era îmbrăcat cu frac, iar părul lung îi era lăsat pe spate. Cu vioara sub braţul drept, arcuşul în mâna stângă el, se îndreptă spre scenă, ocupând locul indicat de dirijor care îl şi prezentă auditoriului. Aplauzele se înteţiră şi el se înclină în faţa publicului. Când se îndreptă, păru că scrutează sala în căutarea unui chip cunoscut. Apoi, se dădu un pas înapoi, îşi puse vioara

sub bărbie, şi se asigură că instrumentul era corect acordat.

După ce făcu toate astea se uită la dirijorul aflat pe podium şi înclină din cap. Acesta ridică mâinile. Atât în rândurile orchestrei cât şi ale publicului se făcu linişte deplină. Mâna dreaptă a dirijorului se lăsă în jos. Cea stângă se îndreptă în direcţia violoncelului. Se auziră primele acorduri triste ale concertului.

Dar imediat se făcu auzit oboiul care se alătură violoncelului. Viorile începură şi ele şi sunetul lor umplu sala. Sara asculta tensionată, incapabilă să-şi ia ochii de la solist care aştepta să ia conducerea aranjamentului muzical.

Oare ar mai fi venit dacă ar fi ştiut că Janos era solistul concertului? Se uită mai întâi la Glenn apoi la Myrna Bixman. Şi ei îl priveau uluiţi pe Janos. Oare ştiau că ea era soţia lui Janos? Le spusese Cecilia? Probabil că aceştia nu făceau nici o legătură între ea şi Janos pentru că, de când se despărţise de el, ea nu mai folosise numele de Vaszary.

El începu să cânte cu acea siguranţă şi claritate pe care i le dădeau multele ore de repetiţii. Asaltată de pasiunea cu care cânta

Janos, Sara închise ochii şi se lăsă purtată de torentul de amintiri pe care i le evoca muzica, amintiri pe care încercase atâta timp să le dea uitării în ultimii doi ani.

Acea melodie dulce pe care o interpreta el acum, care exprima sentimente romantice dar şi profund masculine, era prima pe care o auzise interpretată de el, iar tot acest moment plin de pasiune şi vitalitate părea că exprimă drama primei lor întâlniri şi a relaţiei ce a urmat, cu note discordante întreţesute cu sunetele dulci ale viorii.

Trei ani trecuseră de la acea prima întâlnire, dar totul era foarte viu în memoria ei de parcă ar fi fost ieri.

*
* *

Stătea întinsă în pat, în apartamentul din Manchester şi vorbea la telefon cu mătuşa ei despre apropiata căsătorie a Ceciliei, de la sfârşitul săptămânii. îşi amintea chiar şi ce-i spunea mătuşii şi sunetul soneriei. îşi amintea şi rochia pe care o purta şi soneria insistentă...

- Stai o clipă, mătuşă, spusese ea. Sună cineva. Probabil Brenda Marshall vine să-mi ceară ceva împrumut, ca de obicei.

- Nu, o să închid, draga mea, ne vedem mâine seară. Pe la cinci?

- Sper că da. Se pare că vor fi câţiva fulgi care ar putea să mă mai întârzie. Soneria se auzi din nou. Trebuie să răspund, mătuşă, la revedere!

- Condu cu grijă, îi mai spuse aceasta.

Sara se grăbi prin camera de zi a apartamentului ei de două camere. Se aştepta s-o vadă pe Brenda, o profesoară care locuia pe acelaşi palier cu ea şi de aceea deschise uşa larg, cu un zâmbet. Când îl văzu pe bărbatul nebărbierit, îmbrăcat sărăcăcios, zâmbetul îi pieri imediat şi închise uşa repede, lăsând doar o mică deschizătură.

- Ce doreşti? îl întrebă ea. Era destul de târziu şi auzise recent de la unii vecini că fuseseră deranjaţi de tot felul de indivizi ciudaţi.

- Am venit la Cecilia, spuse omul din faţa ei şi ea sesiză după accent că nu era vorbitor de limba engleză. Este acasă?

- Nu, nu e. Sara îl văzu cum se încruntă şi presupuse că bărbatul nu înţelesese vorbele ei. Nu este aici, repetă ea, rar şi cu voce tare, privind undeva peste capul lui.

Bărbatul era îmbrăcat într-un costum bleumarin deasupra căruia purta un trenci uzat, croit de o mână nepricepută. Nu avea cravată, iar cămaşa, cândva albă,

era descheiată la gât. La picioarele lui se afla un geamantan uzat din piele, iar pantofii... pantofii lui erau cea mai urâtă încălţăminte purtată vreodată de vreun bărbat. Sara împinse uşa, dar bărbatul, mai iute decât ea, apucase să introducă piciorul între uşă şi tocul acesteia.

- Ea mi-a dat adresa asta, argumentă el, cu o disperare în glas care o făcu să ezite. Este apartamentul patru, numărul doisprezece, pe strada Goodman, oraşul Manchester?

- Da, totul este corect, dar Cecilia nu mai locuieşte aici. S-a mutat, spuse Sara cu fermitate. Eu sunt verişoara ei, Sara Cranston. Tu cine eşti?

- Janos, răspunse el repede, privind-o cu nişte ochi inteligenţi, de sub sprâncene negre stufoase. Nu ţi-a vorbit Cecilia despre mine?

- Nu, sau nu-mi amintesc eu, poate. Unde ai cunoscut-o?

- în Austria, la Salzburg, la festivalul

Mozart, vara trecută. Mi-a spus că dacă ajung vreodată în această ţară să... făcu o pauză, se încruntă, apoi continuă: să vin s-o văd. Omul schiţă un zâmbet, cam forţat ce-i drept, dar care îi mai îndulci trăsăturile pentru o clipă. Aşa că am

venit, adăugă el desfăcându-şi mâinile, într-un gest care trăda neputinţă dar şi oarecare disperare.

- Imi pare rău că nu este aici, zise Sara, încă suspicioasă. Cu hainele lui ponosite şi murdare, nebărbierit, el nu părea genul de persoană pe care verişoara ei, Cecilia, o fată foarte gomoasă s-o cultive. A plecat acasă.

- Acasă? repetă el, ducându-şi mâna cu degete foarte lungi la frunte. Nu aici locuieşte?

- S-a dus acasă, la părinţi. Locuiesc la Stonethwaite. Care este problema? Bărbatul pălise şi se clătina pe picioare. Te rog, domnule, nu leşina! şopti ea disperată şi încercă să-l susţină ca să nu cadă. Ar fi mai bine să intri şi să te odihneşti o clipă.

Sara reuşi să-l tragă în casă, întrebându-se dacă nu cumva el se folosea de un şiretlic pentru a pătrunde în interior. Bărbatul se

aşează şi-şi sprijini capul pe genunchi, iar ea răsuflă uşurată; el chiar se simţea rău. Sara se duse din nou la uşă, de data asta pentru a aduce în casă bagajul bărbatului. Incuie uşa şi se aşează alături de el. Il atinse uşor pe umăr, temându-se ca acesta să nu ridice capul şi s-o lovească. Dar el nu făcu nici o mişcare. Cu capul prins între palme, rămase aşa de parcă nu avea putere să facă vreun gest.

- Pot să te servesc cu ceva?

- Da, ceva de mâncare, şopti el continuând să ţină capul în jos. N-am mâncat nimic astăzi. Şi un pahar cu apă, te rog.

- Imediat, zise Sara şi porni către bucătărie.

Ce fel de hrană să ofere ea cuiva care nu mâncase de mai multe ore? Ceva mai uşor. îşi aminti că mătuşa Hilda le dădea ei şi Ceciliei ouă fierte cu pâine prăjită, după ce aveau probleme cu stomacul, aşa că puse două ouă la fiert şi tăie pâinea pentru a o pune la prăjit.

Când se întoarse în încăpere, bărbatul numit Janos stătea cu capul rezemat de spatele sofalei, cu ochii închişi. Nu se dezbrăcase de trenci. Sara puse pe măsuţă tava cu mâncare şi în momentul acela el

deschise ochii.

- Te rog să mă ierţi, zise el, nu mi s-a mai întâmplat asta. Bărbatul se ridică în picioare, cu ochii la tava cu mâncare.

- Te rog să mănânci, îl invită ea. Dar nu te grăbi.

Ea luă una dintre pernele mari de pe sofa, pe care
le făcuse împreună cu Cecilia, şi o puse direct pe podea, în loc de scaun. Se aşeză pe una dintre aceste perne, cu picioarele strânse sub ea.

- De ce n-ai mâncat nimic astăzi? îl întrebă ea privindu-i mâinile care se deosebeau de restul corpului; erau foarte curate şi îngrijite.

Bărbatul îi aruncă o privire grăbită şi înghiţi mâncarea din gură înainte de a-i răspunde.

- N-am avut timp să mă opresc undeva să mănânc, răspunse el. Mă grăbeam s-o întâlnesc pe Cecilia. Inţeleg că-ţi este rudă, bănuiesc că eşti vara ei mai mare, nu?

- Da, sunt mai mare cu trei ani. Mama mea şi a Ceciliei sunt surori. Aveam doi ani când mama a murit într-un accident la fabrica de biscuiţi unde lucra, iar mătuşa Hilda şi

unchiul, care sunt fermieri, m-au adoptat.

- Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

- Nu ştiu, a părăsit-o pe mama înainte de a mă fi născut. Cred c-a fost marinar.

Bărbatul nu făcu nici un comentariu ci continuă să mestece tacticos mâncarea. Bău şi din laptele pe care i-l adusese Sara, privind-o tot timpul cu curiozitate.

- Ai părul mai închis la culoare decât al Ceciliei, remarcă el aşezând cana de lapte pe masă.

- Mai precis, al meu e un castaniu obişnuit, iar al ei este un blond superb, replică Sara.

- Nu este chiar aşa, nu mi se pare un castaniu obişnuit, are culoarea frunzelor la sfârşitul toamnei.

- Vorbeşti foarte bine engleza, remarcă ea repede pentru a nu lăsa să se vadă că fusese uimită de remarca lui. Nici un bărbat nu-i mai făcuse un astfel de compliment până atunci.

- Am avut un profesor bun; pe bunica. Era englezoaică, muziciană. L-a cunoscut pe bunicul la Viena, când studia acolo. Era violonist. Am locuit cu ei când eram copil şi de la ea am învăţat limba. Spunea că-mi va folosi într-o bună zi.

- Eşti austriac? îl întrebă ea.

- Ungur, îi răspunse el scurt.

- O! Dar am crezut că... Sara se întrerupse încrun- tându-se. Ungaria este dincolo de Cortina de fier, nu? Sara avea vagi amintiri despre istoria acestei ţări; povestiri despre un popor numit maghiar care compunea muzică, lupta pentru libertate împotriva diferiţilor invadatori, apoi îşi aminti deodată de unde ştia numele de Janos: Hary Janos! exclamă ea. Era un erou al ungurilor, iar Kodaly a scris o piesă muzicală despre el. Am auzit-o la un concert la care am fost cu Cecilia. Deci Janos este numele de familie?

- Nu, prenumele. In engleză se traduce prin John, îi spuse el, în felul acela concis în care-i transmitea toate informaţiile despre persoana lui. Mâncarea a fost foarte bună, îţi mulţumesc, adăugă el.

- Pot să-ţi mai dau ceva? Nişte lapte? Am şi nişte prăjituri, care sunt destul de săţioase.

- Da, dacă nu te deranjează, zise bărbatul încercând să-şi înăbuşe un căscat.

Nu-i luă prea mult Sarei să taie un chec şi să mai toarne nişte lapte, dar când reveni în

camera de zi, spre uimirea ei constată că bărbatul îşi scosese tren- ciul şi se întinsese pe sofa. Părea adormit.

Sara puse prăjitura şi laptele pe masă. Apoi, vădit intrigată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, se duse la el şi-l scutură zdravăn.

- Janos, trezeşte-te! Nu poţi dormi aici! Trebuie să-ţi cauţi un loc!

Omul nici nu se mişcă iar genele lui nici măcar nu tremurară. Sara se aplecă asupra lui studiindu-l. Barba crescută care-i dădea aerul acela neîngrijit atrăgea atenţia asupra pometilor înalţi. Se vedea că este epuizat şi dormea atât de profund încât părea că nu mai respiră. Sara simţi cum i se strânge inima şi acest

sentiment îl depăşi pe cel de suspiciune. Nu putea să-l trezească şi să-l dea afară. De fapt, ce rău putea să-i facă el dacă-l lăsa să doarmă aici?

Se duse în dormitorul care fusese al Ceciliei până în urmă cu câteva zile şi aduse de acolo o pătură pe care o puse peste cel adormit. Luă tava cu mâncare, stinse lumina

şi se îndreptă spre bucătărie.

De ce oare Cecilia nu-i vorbise despre acest Janos? Pe când spăla cele câteva farfurii murdare, Sara se duse cu gândul la sfârşitul verii trecute, la întoarcerea Ceciliei din turul Europei făcut cu o orchestră studenţească, în care ea cântase la flaut. Cecilia îi vorbise atunci de multe locuri şi oameni. Oare îi vorbise pe larg despre Salzburg? Nu, parcă îi spusese doar că fusese o experienţă minunată, că nu va uita niciodată fortăreaţa, aflată pe un deal, şi mănăstirea pe celălalt, străzile cu aspect medieval pe care se plimbase. Niciodată nu pomenise de Janos. Din contră, chiar îi vorbise foarte încântată de un bărbat pe care-l cunoscuse la Paris, Philip Merton, un american foarte sofisticat din California, care venise după ea la Manchester şi o ceruse în căsătorie.

Sara se duse în dormitor şi închise uşa. Pe moment ezită uitându-se la telefon. Era mai bine să verifice ce era cu acest Janos. Ridică receptorul şi vorbi din nou cu mătuşa ei.

- Imi cer scuze că te sun atât de târziu, mătuşă, s-a întors Cecilia?

- Da, tocmai a venit.
- Aş vrea să vorbesc cu ea, dacă nu te deranjează.
- O secundă, Sara.
- Bună, Sara, ce s-a întâmplat?
- Un tip care se numeşte Janos este aici, a venit după tine.
- Janos? repetă Cecilia un pic surprinsă. Janos şi mai cum?
- Nu-i ştiu numele de familie. Spunea că v-aţi cunoscut astă-vară la Salzburg.
- O, acel Janos! Dumnezeule, n-am crezut c-o să se ţină de cuvânt!
- Uite c-a făcut-o iar acum doarme pe sofaua din sufragerie şi nu-l mai pot trezi, îi spuse Sara cu reproş. Cecilia, cine este individul ăsta?
- Un violonist. A cântat în ansamblul ungar la festival. Este un muzician excepţional, am ieşit cu el de câteva ori.

Cecilia făcu o pauză, iar Sara îi auzi respi-

raţia agitată. Când a trebuit să se întoarcă în Ungaria i-am spus că dacă ajunge vreodată în Anglia... dar nu mi-am închipuit c-o va face. Mi s-a spus că a avut probleme cu autorităţile ungare pentru că a încercat să fugă din ţară şi

că ar fi fost închis. Sara, nu i-ai spus unde sunt, nu?

- Ba da, dar nu are habar unde se află Stonethwaite.

- I-ai spus pentru ce sunt aici? I-ai spus că mă mărit mâine?

- Nu, nu încă. S-o fac?

- O, nu ştiu. Poate ar fi mai bine să n-o faci. Nu vreau să mă trezesc cu el aici. Cecilia părea chiar îngrijorată. Nu trebuie să apară, cel puţin până apuc eu să plec cu Philip.

- Dar cum să-l opresc? Şi de ce s-o fac? De ce nu-l laşi să vină să te vadă? Ce-a fost între voi, Cecilia? Aţi fost amanţi? De asta nu vrei să apară acolo?

- Nu, n-a fost nimic de genul acesta. Te rog nu-mi pune alte întrebări. Nu-ţi pot răspunde acum, când toată lumea ascultă ce vorbim. Te rog, fă ce ţi-am cerut, Sara. Nu-i da nici un indiciu ca să nu mă trezesc cu el aici.

- Bine, o să văd ce pot face.

- Iţi mulţumesc, am ştiut că mă pot baza pe tine.

Cu un oftat, Sara puse receptorul în furcă. Nu era prima oară când Cecilia îi pasa

problemele ei, spre rezolvare. Oricum, nu putea face nimic în seara asta, se gândi ea şi începu să se dezbrace. Poate ziua următoare va aduce o soluţie acestei probleme. Sau poate Janos va pleca înainte ca ea să se trezească.

Dar a doua zi dimineaţa îşi găsi musafirul încă dormind pe sofa. Se aplecă şi-l privi de aproape.

- Janos, trezeşte-te!

El nu făcu nici o mişcare, aşa că Sara îi puse o mână pe umăr şi-l zgâlţâi bine.

- Janos, trezeşte-te! repetă ea.

Genele lui dese se desfăcură ca un evantai asupra obrajilor, dându-i un aspect foarte vulnerabil. Tremurară o clipă, pleoapele i se ridicară şi o privi cu ochii lui de culoarea alunei, grei de somn.

- Haide, scoală-te. Trebuie să plec la lucru într-o oră. Aş vrea să pleci o dată cu mine. Poţi face duş dacă vrei, s-ar părea că ai nevoie.

El se ridică sprijinindu-se într-un cot, apoi cealaltă mână şi-o trecu prin părul răvăşit din cauza somnului. Cămaşa îi era descheiată. El se uită împrejur, apoi o privi din nou.

- Am dormit aici?

- Da. N-am mai putut să te trezesc seara trecută.

- îmi cer scuze. Am vrut doar să dorm câteva clipe. Felul politicos în care încerca el să se scuze, zâmbetul care-i lumină faţa o făcură pe Sara să-şi schimbe atitudinea.

- Ai dormit tun timp de opt ore, zise ea. Acum mă duc să pregătesc micul dejun.Voi fi gata până faci duş. Baia este aici, o să găseşti prosoape curate în dulap.

- îţi mulţumesc.

Sara aşează masa şi puse şuncă în tigaie, întrebân- du-se ce-i va spune lui Janos când va întreba din nou de Cecilia. Ar putea să-i spună că n-o poate vedea pentru că s-a căsătorit. Nu, nu era bine aşa. Era mai bine să-i spună că Cecilia părăsise ţara. Dar nu-i putea spune nici asta, pentru că îl informase deja asupra localităţii unde se afla Cecilia.

într-un fel, Sara înţelegea de ce nu voia Cecilia să-l vadă apărând la Stonethwaite. Prost îmbrăcat, murdar, pe jumătate înfometat, nu s-ar fi potrivit cu restul invi- taţilor. Sara pufni în râs imaginându-şi figurile bogaţilor invitaţi ai lui Philip Merton, când ar vedea pantofii cei jerpeliţi ai lui Janos, pe care nici cel mai bun cizmar nu i-ar mai fi putut

repara.

Dar când intră în bucătărie Janos nu mai părea murdar şi jigărit deşi purta aceeaşi cămaşă care fusese cândva albă, şi aceiaşi pantaloni prost croiţi. Cu umerii laţi şi şoldurile înguste, el îşi purta hainele ponosite cu o oarecare eleganţă şi deşi era foarte palid, fără barbă figura lui era ascuţită, obrajii supţi, dar nasul îi era fin modelat, iar gura avea buze senzuale. Era figura unui om inteligent, cu oarecare duritate, de parcă trăsăturile lui fuseseră sculptate în piatră. Părul, curat acum, strălucea de la picăturile de apă, avea luciri albastre, iar o şuviţă îi căzuse pe frunte.

- Te rog, ia loc, îl invită Sara. Te servesc din nou cu ouă, de data asta şi cu şuncă. Este un mic dejun englezesc tipic. Ai şi ceai cu marmeladă şi pâine prăjită. Sara se aşeză în faţa lui.

- Ai fost foarte bună că m-ai lăsat să dorm aici, zise
el.

- N-am avut ce face, spuse ea. Ai adormit în timp ce eu îţi aduceam mâncarea. Cred că erai epuizat. Ai venit direct din Ungaria?

- Nu. Bărbatul n-o privi.

- Ai venit cu afaceri? insistă Sara.

- Am venit s-o văd pe Cecilia, răspunse el cu jumătate de gură.

- Nu cred că ai venit în această ţară doar ca să vezi o femeie.

- A fost motivul pe care l-am spus organizaţiei pentru refugiaţi de la Viena când am cerut permisiunea să intru în ţara asta. A fost acceptat, zise el. Unde este acest Stonethwaite unde se află Cecilia?

- în zona lacurilor. Dacă el nu voia să-i spună mai multe, nici ea nu era dispusă s-o facă.

- Cum ajung la Stonethwaite? o întrebă el şi ei i se păru că sesizează aceeaşi încăpăţânare.

- Nu este un drum prea uşor, spuse ea, fără să-şi dea seama de ce n-ar fi vrut să-l lase să plece.

- Nu cred că e mai greu decât drumul de la Budapesta la Viena, pe care l-am făcut anul trecut, zise el sec. A trebuit să traversez înot un râu pe timp de noapte, apoi să merg zeci de kilometri pe jos.

- Deci ai fugit din ţara ta? îl întrebă Sara, cu ochii măriţi.

- Da, sunt refugiat.
- Pe motive politice?
- Am plecat pentru că nu aveam nici un motiv să rămân, îi răspunse el evaziv. Pot ajunge la Stonethwaite direct de aici? Cu trenul sau autobuzul? Nu prea am bani englezeşti.

- Va trebui să iei trenul, îi răspunse ea.
- Merge direct la Stonethwaite? insistă el.
- Nu, Stonethwaite este un sătuc. Va trebui să iei trenul sau un autobuz de cursă, distanţă care este mai ieftin, până în primul oraş.
- Care este acesta?

Sara îi întâlni privirea. Ochii lui păreau foarte reci, ca ai unui uliu, iar ea simţi că fiorii care o cuprinseseră nu vor trece aşa de uşor. Pe figura lui se citea hotărârea de a depăşi orice obstacol.

- Carlisle, spuse ea. De acolo va trebui să mai iei un autobuz.
- De obicei la ce oră poţi prinde un astfel de autobuz?
- Eu?
- Da, tu. Când m-ai trezit ai spus că te duci astăzi la Stonethwaite, direct de la

serviciu.

- Am spus eu asta? Dar eu nu merg nici cu autobuzul, nici cu trenul, ci cu maşina.

Lui Janos îi trebuiră câteva secunde să înţeleagă ce spusese ea.

- Ce maşină? o întrebă el.
- Maşina mea.
- Ai maşină? Asta înseamnă că ai o slujbă bună şi câştigi bine.

- Nu este o slujbă prea rea, dar te rog să nu-ţi faci o idee greşită despre banii pe care-i câştig. Pot duce o existenţă confortabilă, dar fără extravaganţe. Cât despre maşină, începu ea să râdă, nu este limuzină ci una cumpărată la mâna a doua.

- Cu ce te ocupi?

- Sunt designer la o fabrică de textile.

Sara observă că el părea foarte nedumerit şi încercă să-i explice. Am studiat grafica la colegiul politehnic şi mă ocup de design şi materiale pentru finisaje. Folosim un ecran de mătase cu ajutorul căruia imprimăm pe materiale. Este un procedeu destul de nou şi de costisitor. Sara se uită la ceas. Am întârziat deja! Este nouă fără douăzeci. Mai vrei ceva de mâncare?

Janos împinse scaunul şi se ridică.

- Nu, mulţumesc, mi-a fost de ajuns. Sunt gata de plecare.

El se duse în camera de zi.

Sara adună farfuriile murdare, le puse în chiuvetă şi lăsă apa să curgă peste ele. Apoi se grăbi spre dormitor, luă jacheta de la costumul de tweed şi sacoşa pe care şi-o pregătise de cu seară şi se întoarse în camera de zi adusă de sunetele unei viori.

Janos se afla în mijlocul încăperii, cu vioara sub bărbie şi cânta. Uimită de calitatea interpretării, Sara nu putu face altceva decât să-l privească, vrăjită de acordurile viorii lui. Lăsă jos jacheta şi sacoşa şi începu să aplaude, entuziasmată de această manifestare spontană.

- A fost minunat! exclamă ea, surprinsă de propria ei reacţie. In mod normal ea era foarte rezervată şi nu lăsa să-i transpară astfel sentimentele.

- A fost sfârşitul Concertului pentru vioară al lui Brahms. Ţi-a plăcut, nu? Este preferatul meu. E foarte romantic.

Ridicând arcuşul, el începu o altă melodie,

apropi- indu-se de ea, privind-o fix cu ochii lui pătrunzători, iar ea rămase transfigurată, prizonieră în spaţiu şi timp a acelor sunete pe care bărbatul le producea prin cele patru corzi şi acea cutie elegantă de lemn. Sara avea sentimentul că i se face o serenadă de către un iubit care încerca s-o supună, apoi s-o facă să ajungă cu el pe culmile bucuriei şi ale pasiunii.

- Nu, Janos, te rog, nu, zise ea, întârzii la lucru!

El se opri, iar arcuşul lui tras peste strune scoase un sunet destul de urât, ca un hârşâit.

- Nu ţi-a plăcut muzica mea? o întrebă el.

- Mi-a plăcut foarte mult, dar nu mai pot sta să te ascult. Trebuie să plec la lucru, iar tu să pleci o dată cu mine. Unde te vei duce?

- La gară, să văd dacă există vreun tren sau autobuz spre Carlisle, spuse el introducând vioara în cutia capitonată. Crezi că voi ajunge astăzi la Stonethwaite? o întrebă el în timp ce închidea cutia.

- Cum ai trecut râul înot cu vioara asta? îl întrebă ea curioasă, nevrând să răspundă întrebării lui, ştiind prea bine că dacă pleca

dimineaţa el putea ajunge în aceeaşi zi la Stonethwaite.

- N-am traversat cu vioara, zise el îmbrăcându-şi jacheta. Când m-am întors astă-vară din Austria am lăsat-o la un prieten şi m-am dus s-o iau când am ajuns acolo de Crăciun. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el. Pot ajunge astăzi la Stonethwaite s-o văd pe Cecilia?

- Este foarte important pentru tine s-o revezi?

- Nu ştiu de ce, dar am sentimentul că tu nu vrei s-o văd, zise el străfulgerând-o din priviri. Bărbatul îşi luă valiza şi se îndreptă spre uşă. Iţi mulţumesc din suflet că m-ai lăsat să stau aici şi m-ai hrănit, zise el

înclinându-se în faţa ei. Nu voi uita niciodată bunătatea ta. Acum, mă duc la gară. Poate ne vom întâlni la Stonethwaite.

- Aşteaptă! Sara se interpuse între el şi uşă. Sprijinindu-se cu spatele de ea, înţelese că pentru prima oară în viaţă va trebui să facă uz de farmecele sale feminine, lucru pe care-l detestase întotdeauna. Lăsându-şi capul pe spate, arcuindu-şi gâtul, ea îi zâmbi. Nu că n-

aş vrea s-o vezi pe Cecilia, îi explică ea, dar... ei bine, este o călătorie nu tocmai plăcută şi mi se pare o prostie să te las să mergi cu transportul în comun, întrucât şi eu merg acolo după-amiază. Dacă... dacă m-ai putea aştepta aici până la ora douăsprezece când termin treaba pe ziua de astăzi, ai veni cu mine, cu maşina. Este un drum lung şi aş vrea să-mi ţină cineva de urât. Mi-e teamă de vreo pană de cauciuc, nu mă prea pricep s-o fac. Vrei să mă aştepţi aici?

El o privea nu speculativ, nici suspicios ci de parcă ar fi fost uluit pe moment, iar ea realiză ce aproape erau unul de celălalt. Sara deveni brusc conştientă de strălucirea ochilor lui care o priveau uimiţi, de trăsăturile lui fine, de părul închis la culoare; toate astea o făcură să simtă ca şi cum un val ar fi trecut

peste ea, făcând-o să-şi piardă respiraţia. Se simţi oarecum ameninţată, dar nu se putea depărta de el. Nici măcar nu înţelegea ce simte şi de ce.

- Ai ochii verzi, zise el cu blândeţe, încet, sunt limpezi şi reci ca marea. Asta până când zâmbeşti. Atunci au luciri de soare. Eşti foarte

frumoasă în momentele acelea. Atât de frumoasă încât aş vrea să... Dar el făcu un pas înapoi, îşi trecu degetele prin păr, se încruntă. Nu mă simt în siguranţă cu tine, şopti el.

- Conduc bine, protestă ea, răstălmăcindu-i deliberat spusele, pretinzând că remarca lui şi zâmbetul o făceau să se simtă nesigură. Vrei să mă aştepţi aici până vin înapoi la ora douăsprezece?

- Nu, zise el scurt, mă duc la gară şi plec cu trenul.

- Ar fi mai bine şi mai comod să vii cu mine, nici n-ai mai cheltui bani şi ai avea siguranţa că vei ajunge astăzi.

- Adevărat? Poate.

- Sigur că ai ajunge, zise ea, dintr-o dată deranjată că nu era crezută.

- Nu sunt sigur că te vei întoarce să mă iei. Poate o să mă uiţi aici, iar atunci când îmi voi da seama că nu mai vii va fi prea târziu să mai prind vreun tren.

- Nu prea crezi în oameni, nu?

- Nu am motive. De nenumărate ori am fost trădat de cei în care am avut încredere. Acum mă bazez doar pe mine. Aşa că, te rog lasă-mă să plec, vreau să ajung la gară.

- Ce om dificil eşti! exclamă Sara. Iar eu n-am timp să discut cu tine.

- Atunci, n-o face! îi replică el rece. Deschide-mi, te rog, uşa şi lasă-mă să plec.

- Nu pot, zise ea repede şi văzând cum Janos ridică din sprâncene de parcă nu i-ar fi venit a crede, ea adăugă: nu pot să te las să pleci cu trenul la Stonethwaite, când eu merg tot acolo cu maşina. Cecilia s-ar supăra foarte tare. Te rog, nu mă privi astfel, te rog să vii cu mine. Zâmbetul ei era foarte sincer. Mi-ar face plăcere să mă însoţeşti până la Stonethwaite.

- Am aşteptat să rosteşti cuvintele astea, zise el, iar figura i se lumină dintr-o dată. Iţi mulţumesc, Sara, voi veni cu tine.

- Şi nu te deranjează să mă aştepţi până mă întorc de la serviciu?

- Ştiu să aştept pentru ceva care mă interesează foarte mult.

Capitolul 2

Concertul ajunse în sfârşit la ultimele acorduri. Urmă un moment de linişte şi aplauzele izbucniră frenetic, în semn de apreciere a performanţelor solistului, spectatorii bătând din palme şi cerând ca

acesta să repete piesa. Dirijorul se întoarse cu faţa către public, cu figura lui armonioasă, plină de picături de sudoare; din atitudinea lui se vedea clar că dispreţuia modul de manifestare a publicului. Dar Janos părea încântat de reacţia spectatorilor. Zâmbea şi se apleca în faţa acestora, primind aplauzele pe care ştia că le merită, care-i confirmau valoarea şi faptul că auditoriul îi înţelesese mesajul.

Sara fu trezită din amintiri de bătăile puternice din palme şi pe moment, când Janos îşi şterse fruntea cu o batistă mare, albă, i se păru că se uită direct la ea.

Dar nu era posibil, nu putea s-o detecteze în mulţime. Cu toate acestea, el nu-şi luă ochii din direcţia în care se afla ea, şi-şi băgă batista în buzunar.

Dirijorul bătu cu bagheta în marginea suportului de note pentru a se face linişte în sală şi atunci toate şoaptele şi zgomotele încetară. El ridică din nou mâinile, iar muzicienii îl urmăriră. Mâna lui dreaptă coborî cu graţie şi cea de a doua parte a concertului începu, cu interpretarea unui oboi.

Sara oftă şi închise din nou ochii,

nemaiputând să se uite la Janos, care aştepta semnul dirijorului. O cuprinse regretul la auzul muzicii pline de romantism, regretul pentru relaţia lor de dragoste; regretul pentru o iubire distrusă de câteva vorbe izvorâte din gelozie, spuse la supărare.

Bazele relaţiei lor fuseseră puse, îşi aminti ea, în dimineaţa în care îl invitase s-o însoţească la Stonethwaite. Inainte, cât timp fusese la fabrică, nu se gândise decât la felul în care putea lungi călătoria, sperând că zăpada se va fi aşezat în strat gros imediat ce trecea la nord de Lancashire şi Cumbria.

La ora douăsprezece se terminase şi imprimarea noului model, iar ea trecuse pe la biroul lui Tom Caldwell, şeful departamentului de proiectare de la Ferris Furnishing Fabrics Ltd.

Janos se afla acolo, frunzărind o revistă pe care i-o dăduse cineva şi, la intrarea ei, se ridică politicos în picioare, făcându-l şi pe Tom să se ridice.

- S-a terminat totul? întrebă el, ocolindu-şi biroul pentru a veni spre ea.

- Da, şi arată bine. Sara se întorsese spre Janos. Sper că nu te-ai plictisit, ai avut cam mult de aşteptat! Răsuflase uşurată când

văzuse că mai era acolo aşteptând-o.

- Nu, zise el zâmbindu-i şi ochii lui căprui cu irizaţii gălbui o priviră cu admiraţie. Domnul Caldwell a avut grijă să nu mă plictisesc. Am făcut un tur al fabricii şi am văzut cum se ţese bumbacul. Mi s-au arătat ultimele modele de imprimeuri pentru perdele şi am aflat că Sara Cranston este un nume care constituie garanţia bunului-gust în designul contemporan.

Spre uimirea ei Sara simţise că roşeşte. De obicei reuşea să primească complimentele ca pe ceva cuvenit.

- Să nu crezi ce spune Tom despre mine, răspunse ea încercând să mascheze plăcerea pe care o simţea pentru că un străin o privea cu respect şi admiraţie. De fapt, mare parte din ceea ce ştiu am învăţat chiar de la el. Sara se întorsese spre Tom. Noi plecăm, Tom, mă întorc luni după-amiază.

- Prognoza nu este prea grozavă pentru Lake District, zise Tom încruntându-se. Ar fi mai sigur să pleci cu trenul.

- Nu avem tren decât diseară, îi răspunsese ea cu indiferenţă, îmbrăcându-şi jacheta îmblănită.

- In acest caz, ia-o pe autostradă; bănuiesc că au curăţat zăpada.
- Da, Tom, aşa o să fac.
- Şi sună-mă acasă când ajungi, insistase el inter- punându-se între ea şi Janos. O să fiu îngrijorat. Sara, chiar trebuie să te duci?
- Sigur că da. I-am promis Ceciliei c-o să ajung la timp pentru nunta ei. Nu te mai încrunta aşa, Tom. Am fost de zeci de ori la Stonethwaite, fără probleme. Şi n-o să te sun când ajung căci Annei nu-i face plăcere. Anne era soţia lui Tom.
- Aş fi mai liniştit dacă ai pleca singură, spusese el privind în direcţia lui Janos. Chiar trebuie să-l iei cu tine?
- Nu te îngrijora, Tom, ştiu ce fac, Janos este prietenul Ceciliei.
- Bine, dar fii atentă.
- Aşa o să fac, mai zisese ea privind spre Janos care din politeţe se întorsese spre geam. Eşti gata, Janos? Trebuie să şi mâncăm înainte de a porni.

*
* *

Sara n-o luă pe drumul care ar fi scos-o în autostrada spre Midlands, Londra şi de acolo la Carlisle. De fapt, chiar se încurcă în trafic în mijlocul Manchesterului, iar când scăpă şi o

apucă spre Preston cu intenţia de a face la un moment dat la dreapta, era deja ora unu şi ningea serios. Intre Manchester şi Preston opri la un restaurant unde ştia că serviciul era foarte lent şi unde urmau să mai piardă o oră.

- De obicei ninge aşa puternic în această perioadă a anului? o întrebă Janos.

- Nu, dar se întâmplă uneori ca luna martie să fie mai rece decât lunile de iarnă. Dar zăpada asta pe care o vezi acum, nu va dura.Vremea este foarte schimbătoare în zona asta.

- Da, schimbătoare ca o femeie, remarcă el privind fulgii mari de zăpadă.

- Nu sunt de acord cu tine, nu toate femeile sunt schimbătoare. Eu nu sunt. O dată ce am luat o hotărâre este mai greu să mi-o schimbe cineva.

- In privinţa lui Caldwell te-ai hotărât? o întrebă Janos.

- Ce vrei să spui? Ce hotărâre aş avea de luat în privinţa lui?

- Poate mă înşel, zise el, dar cred că Tom te place mult şi ar vrea să fie iubitul tău.

- Tom? Iubitul meu? O, nu! zise ea scuturându-şi coama de păr. Nu este ce-ţi

închipui tu. Tom e căsătorit. Noi suntem doar prieteni şi colegi. Nu suntem amanţi şi nici nu vom fi.

- Am avut tot timpul sentimentul că mă vrea plecat de pe proprietatea lui, zise Janos. Nu i-a convenit că plecăm împreună. Nu credea că poţi fi în siguranţă alături de un străin suspect.

- Ţi-a spus el asta? întrebă Sara amintindu-şi că Tom îi spusese că ar fi mai bine să plece singură.

- Mi-a pus multe întrebări, ca un poliţist, de ce am venit aici, de ce vreau s-o văd pe Cecilia...

- Bănuiesc că i-ai răspuns în doi peri, aşa cum ai făcut şi cu mine, şi nu este de mirare că te-a privit suspicios. Ştii ce, Janos? Ai primit exact ce ai meritat. Cum vrei să fie cineva deschis faţă de tine, când tu nu ai încredere în nimeni şi nu vrei să dai informaţii despre tine? Nici măcar numele de familie nu mi l-ai spus.

- Mă numesc Vaszary. Şi am crezut că asta este o ţară liberă unde oamenii nu pun întrebări, răspunse el

oarecum supărat. Dar acum vorbim despre

altceva. Domnul Caldwell nu are încredere în mine nu pentru că am refuzat să-i dau informaţii despre viaţa mea, ci pentru că voi fi singur cu tine câteva ore şi mai ales pentru că sunt bărbat. Este gelos şi te consideră proprietatea lui.

- Nu-mi place să mi se spună că sunt proprietatea cuiva, protestă ea. Nu aparţin nimănui, sunt propria mea stăpână. Iar dacă tu vrei să rămâi în această parte a lumii, va trebui să scapi de concepţiile învechite pe care le ai.

- Nu eu am concepţii învechite, Sara, ci domnul Caldwell. Te place mai mult ca pe soţia lui. Işi face probleme pentru tine şi vrea să te protejeze. Nu eşti conştientă de asta?

Sara fu scutită de răspuns pentru că în momentul acela le fu adusă mâncarea. Pe când mâncau Sara îl studie. Era un bărbat inteligent, cu un ascuţit simţ al observaţiei. Ea era conştientă de sentimentele lui Tom dar încercase să le ignore, ştiind că dacă ar manifesta cel mai mic interes faţă de el, Tom ar părăsi-o imediat pe Anne. Iar Sara nu voia să se implice în ceva de genul ăsta. Nu voia să strice căsnicia nimănui.

- Ştiu ce simte Tom, zise ea, dar este

căsătorit cu Anne şi asta face imposibilă o relaţie între noi.

- Deci nu eşti îndrăgostită de el?
- Pentru Dumnezeu, cum să fiu? Nu sunt îndrăgostită de nimeni deocamdată. Dar n-ai vrea să discutăm despre altceva?
- Schimbi subiectul pentru că ţi-e teamă? zise Janos.
- Teamă? repetă ea. De cine?
- De dragoste, de a te îndrăgosti.
- Nici vorbă, dar nu-mi place să discut problemele mele personale.
- Mai ales cu mine care sunt un străin suspect?
- Nu, dar sunt probleme care nu te privesc, replică ea dur.

Peste o jumătate de oră, când părăsiră restaurantul, cerul era cenuşiu şi ningea serios. Dar majoritatea fulgilor se topeau când atingeau solul.

- Ţi-aş putea fi de ajutor cumva? întrebă Janos. M-aş oferi să conduc dar nu am permis valabil aici şi nici nu cunosc drumurile. Poate ai o hartă pe care să mă uit şi să-ţi spun pe unde s-o iei. Vizibilitatea nu este prea bună.
- Nu am hartă, răspunse Sara sec. Nu

avea chef ca el să se uite pe hartă şi să vadă că exista un drum mai scurt, direct spre Stonethwaite, în locul celui pe care

o luase ea. N-am nevoie de hartă. Cunosc drumul foarte bine pentru că am condus de multe ori până la Stonethwaite.Trebuie să mergem de aici la Lancaster şi de acolo la Kendal. Când ajungem acolo facem la dreapta la Windermere, apoi la Ullswater.

- Asta înseamnă că nu mergem pe drumul despre care vorbea Caldwell.

- Nu, pe unul mai direct.

Era mai mult ca sigur că aveau să întârzie din cauza vremii. Drumul era alunecos, plin de zăpadă, iar pe măsură ce urcau se şi îngusta, şi aveau toate şansele să ajungă noaptea la Stonethwaite sau chiar a doua zi dacă se opreau undeva, poate la vreun han la Kirkstone, sau la Windermere.

Dar Sara nu-şi mai făcea probleme că nu ajungea la timp pentru cununia Ceciliei. De fapt îşi simţea inima foarte uşoară, lucru neobişnuit pentru ea, de parcă pleca într-o aventură prin zăpadă, cu un străin despre care nu ştia mai nimic.

Zâmbi şi privi cu coada ochiului spre

Janos. Acesta se lăsase în scaun pentru a-şi rezema capul de spătar şi închisese ochii. Oare adormise?

După ce trecură de Lancaster începu să ningă şi mai tare. Se lăsă şi întunericul. Tot privind prin par-

brizul maşinii, Sara se simţi ca vrăjită de fulgii de nea care dansau în faţa ochilor ei. Era destul de greu de condus acum, mai ales când se apropiară de Kendal.

- Mai avem mult? se trezi Janos.

- Destul, răspunse ea, sperând că va putea vedea drumul care o lua la dreapta spre Windermere. Nu vrei să te uiţi după indicatorul care arată unde să facem la stânga? îi ceru ea.

- Poţi să-mi spui denumirea pe litere? o rugă el.

Sara îi silabisi denumirea localităţii apoi încetini
destul pentru ca el să poată repera semnul.

- Văd un indicator, zise Janos la un moment dat. Mergi şi mai încet ca să văd ce scrie pe el. Sara apăsă pe ambreiaj şi schimbă în viteza a doua. Maşina alunecă spre mijlocul drumului.

- Ai trecut de semn, dar trebuie s-o iei la dreapta, zise Janos.

Sara întoarse maşina luând-o pe un drum lăturalnic. Pe moment, ea avu impresia că maşina va continua să alunece direct spre şanţ, apoi roţile muşcară din zăpadă şi reuşi să meargă înainte.

Drumul era mai îngust şi întortocheat decât îşi amintea ea şi după o vreme începu să se întrebe dacă era cel bun.

- Eşti sigur că scria Windermere pe acel indicator? îl întrebă ea.

- Nu, nu sunt sigur. Am trecut destul de repede de el şi l-am văzut în treacăt. Ce s-a întâmplat? Nu suntem pe drumul bun?

- Aşa ar trebui, murmură Sara, încercând să redreseze maşina, şi să vadă ceva printre fulgii de zăpadă care zburau prin faţa ochilor ei. Sunt mai multe curbe decât îmi amintesc... iar pe asta nu cred c-o s-o pot lua!

In ciuda eforturilor ei, maşina alunecă şi lovi un stâlp de telegraf. Sara fu aruncată cu capul în parbriz şi nu mai văzu nimic. Dar curând deveni conştientă de durerea puternică pe care o simţea la frunte şi de ceva foarte rece. Cineva îi freca fruntea cu zăpadă.

Deschise ochii şi văzu fulgii care continuau să cadă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- Maşina a lovit un stâlp iar tu, în timpul coliziunii, ai dat cu capul în parbriz. Vocea cu accent străin venea de foarte aproape. încercă să mişte capul şi văzu că era aşezat pe umărul lui Janos.

- Cum te simţi, Sara? întrebă el. Nu ţi-ai rupt nimic, sper?

- Nu, nu cred. Doar capul mă doare. Sara duse mâna la frunte şi simţi o umflătură. Tu ai păţit ceva?

- M-am lovit la frunte, dar nu atât de tare ca tine. Janos o strânse la piept. Nu trebuie să te mişti, Sara. Ar fi bine să te odihneşti puţin.

Sara se relaxa, mulţumită de căldura şi confortul pe care i le ofereau braţele lui.

- îmi pare rău, n-am crezut că va fi atât de rău. Mi-am închipuit că va trebui să ne oprim undeva, dar nu aici, în pustietate. Nu cred că vom mai ajunge la Stonethwaite în seara asta.

- Când o să simţi că te poţi mişca o să căutăm un loc pentru noapte, murmură el, crezi că sunt case pe drumul ăsta?

- Dacă este drumul pe care trebuia să

mergem va exista un sat cu un han mic unde am putea rămâne peste noapte. Dacă nu este deschis am putea cere adăpost la vreun sătean. Cu maşina nu ştiu cum vom face, nu cred c-o putem scoate singuri de aici.

- Da, sunt sigur că nu putem. Este într-un troian de zăpadă. Este vreo problemă dacă nu ajungi în seara sta la Stonethwaite?

- Nu. Părinţii Ceciliei îşi vor face probleme, dar voi încerca să-i sun. Sara se simţea bine aşa, rezemată de pieptul lui, cu tot frigul din maşină, şi n-avea chef să se mişte. Dar tu, Janos, voiai să ajungem în seara asta?

- Poate n-o să crezi, dar îmi pare bine că nu ajungem la Stonethwaite.

Sara ridică faţa spre el încercând să-i vadă ochii.

- De ce-ţi pare bine? îl întrebă ea, devenind dintr-o dată conştientă de mesajele nerostite dintre ei.

- Pentru că voi mai petrece o noapte cu tine, şopti el, mângâindu-i obrajii îngheţaţi.

In mod normal, Sara, acea Sara care nu fusese lovită la cap, s-ar fi retras cu o remarcă usturătoare. Ar fi încercat să coboare din maşină şi s-ar fi ocupat de găsirea unui loc

pentru noapte. Dar acum nu simţea nevoia să facă nici o mişcare, şi mai ales să-şi schimbe poziţia, pentru că-i plăcea să simtă atingerea lui, să-i simtă degetele alunecând pe curba gâtului ei. Sarei îi plăcea atingerea lui, căci îi făcea inima să bată mai tare.

întinse mâna spre faţa lui, de parcă ar fi vrut astfel prin atingere să-l cunoască. Sara lăsă capul pe spate, cu buzele întredeschise. Când buzele lui reci le atinseră pe ale ei închise ochii şi îl prinse de gât cu braţele.

Reacţia ei îl făcu să slăbească controlul pe care-l exercitase până atunci asupra propriilor dorinţe, iar gura lui se deschise, avidă de buzele ei. Simţurile Sarei

se dezlănţuiră sub acel sărut. Pasiunea explodă, lăsară la o parte suspiciunile şi precauţiile şi deveniră o singură fiinţă în frigul din maşină.

Dar curând nici unul nu mai putu să ignore gerul care se lăsase şi în pofida dorinţei, Janos începu să tremure, poate şi din cauza îmbrăcăminţii lui neadecvate, care practic nu-i oferea nici o protecţie împotriva gerului.

- Nu putem sta aici toată noaptea, zise Sara, vom îngheţa. Trebuie să ne mişcăm. O

să mergem pe jos până în sat.

- Am mers foarte mult în aceşti pantofi, şopti el, încă ţinând-o în braţe. Dar indiferent unde mergem, ne vom petrece noaptea împreună?

- Vrei să spui în aceeaşi încăpere?

- Da.

- Nu... ştiu... nu te cunosc de prea mult timp, zise ea repede.

Nu era prima oară că un bărbat încerca să se culce cu ea, dar altă dată parcă îi fusese mai uşor să rezolve problema şi să-l refuze politicos. Dar acum situaţia era diferită, de fapt, Janos era diferit.

- Dacă te-am lăsat să mă săruţi... Sara făcu o pauză încercând să găsească vorbele potrivite prin care să-i

spună ce simţea fără a-i răni sentimentele. încerc să-ţi spun că un sărut nu înseamnă că... vreau să mă şi culc cu tine, încheie ea.

- Observ că nu mă placi... zise el. Atunci de ce mi-ai răspuns la sărut?

- Nu... nu ştiu... răspunse Sara. Dar de ce m-ai sărutat?

- Pentru că îmi placi. Pentru că am vrut să-mi exprim bucuria că nu eşti rănită. Janos

făcu o pauză. Dar tu eşti altfel. Eşti inhibată, nu-ţi place să te exteriorizezi.

- Nici vorbă! obiectă ea. Dar acum să ieşim de aici, este mult prea rece.

- Ai dreptate, Sara, nu putem face dragoste în maşina asta, este prea frig.

Nu fu prea uşor să iasă din maşina răsturnată, dar imediat ce o făcură, Sara se felicită pentru ghetele îmblănite cu care se încălţase. îşi luară bagajele şi Sara porni, luptându-se cu zăpada care continua să cadă şi cu vântul care sufla din faţă.

- Sper să nu trebuiască să mergem prea mult, zise
ea.

- Ce bine ar fi să ai dreptate, Sara, sunt deja ud la picioare! Dă-mi bagajul să-l duc eu, îşi aminti el.

- Nu, mulţumesc, mă pot descurca singură; de fapt ai şi tu bagaj.
- Atunci să ne ţinem măcar de braţ, aşa vom străbate mai uşor nămeţii. Cred că n-a mai trecut nici o maşină pe aici de când a început ninsoarea.
- Este ca şi când... începu ea.
- Ce vrei să spui, Sara? întrebă Janos.

- N-o să râzi dacă o să-ţi spun?
- De unde ştii ce reacţie o să am dacă nu-mi spui? Vezi, am avut dreptate, eşti inhibată. Nu dai frâu liber sentimentelor şi gândurilor. Ce voiai să spui?
- Mă simt ca într-un vis. Sara se opri. Dar nu este aşa, Janos, nu? M-am lovit foarte tare?
- Bănuiesc că eşti conştientă, îi răspunse el pe jumătate serios. Dar şi eu m-am lovit, pentru că am acelaşi sentiment. Poate visăm acelaşi vis, Sara.
- Ai început să spui prostii, Janos, îi răspunse ea şi o luă înainte. Prostii romantice, frumoase, pe care de mult voia să le audă de la un bărbat. Dar majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoscuse erau incapabili să dea glas sentimentelor lor, sau poate erau ca şi ea, inhibaţi.

Pe cerul îngheţat strălucea ici-colo câte o stea. Răsuflarea lor îngheţată scotea aburi.

- Ninge des în ţara ta, Janos?
- Câteodată. La Budapesta, unde locuiesc, obişnuiam să ne dăm cu săniile pe deal.
- Cred că este un oraş interesant.
- Are un farmec anume, admise el. Cine-l

vede pentru prima oară se şi îndrăgosteşte de el. Clădirile vechi au poezie, romantism, istorie. Dar realitatea secolului douăzeci se manifestă din plin în trafic. Este un oraş al contrastelor.

Janos vorbea cu oarecare mândrie iar Sarei i se păru că se descrie pe sine. Puternic, dar tandru, cald şi plin de viaţă.

- Iţi pare rău că ai plecat de acolo?
- Nu-mi pare rău, Sara.
- De ce ai ales Anglia?
- Ti-am spus, am venit s-o văd pe Cecilia. Sfânta Cecilia este patroana muzicii şi a muzicienilor, nu?
- Ştiu. Dar ce vei face aici? Cum îţi vei câştiga existenţa?
- Cu vioara. Sunt cel mai bun violonist din Ungaria, sau poate din Europa de Răsărit. Dacă nu cumva chiar din lume!
- Dar nu trebuie să baţi toba despre succesele tale, Janos!

- Eu cânt la vioară nu la tobă, draga mea! Şi nu-mi place să se facă haz de mine. Explică-mi ce-ai vrut să spui, te rog.
- Este o expresie pe care o folosim atunci când cineva se laudă prea mult cu talentele

sale.

- A, deci crezi că mă lăudam? Nu este aşa, eu chiar sunt cel mai bun violonist. într-o zi voi fi comparat cu Paganini şi Heifetz. Nu am nevoie decât de libertatea de a cânta aşa cum vreau. Nu m-am bucurat de asta în ţara mea.

- De ce nu?

Janos nu-i răspunse imediat, iar ea avu impresia că nu voia să-i vorbească despre asta.

- Nu-i nimic, zise ea cu blândeţe, mie poţi să-mi spui, nu ne mai aude nimeni altcineva în pustietatea asta.

- Nu mi s-a permis să evoluez pentru că părinţii mei au fost implicaţi în ceea ce s-a numit contrarevoluţie. Nici ca solist n-am putut să cânt. A trebuit să fac mereu parte dintr-un cvartet sau ansamblu, iar atunci când mi s-a permis să plec în ţările din Vest, eram supravegheat foarte atent ca nu cumva să încerc să fug.

- Trăiesc părinţii tăi?

- Nu ştiu, au fost deportaţi. De aceea am locuit la bunici. Bunica a murit cu doi ani în urmă, iar bunicul

anul trecut. înainte de a muri m-a sfătuit să plec din Ungaria indiferent prin ce mijloace,

să-mi fac o carieră. întâlnirea cu Cecilia şi alţi muzicieni, la Salzburg, m-a ajutat să iau o decizie. Mi-au promis ajutorul cu condiţia ca eu să pot ajunge aici.

- în ce fel te-ar putea ajuta Cecilia?

El păru că ezită o secundă, apoi îi spuse încet:

- Cunoaşte oameni consacraţi aici în domeniul muzicii.

Sara tăcu un moment, uimită de ce auzea. Ce oameni importanţi cunoştea Cecilia? Poate doar profesorii de la şcoala pe care o urmase. Poate că bravase când îi spusese aceste lucruri şi de aceea nu voia ca Janos să se arate la Stonethwaite. Probabil nu voia ca Philip şi rudele lui să vadă că nu-şi ţinea o promisiune. Nu voia să fie considerată mincinoasă.

Drumul deveni tot mai sinuos. La un moment dat se iviră luminile unei case. Deasupra intrării văzură o pancartă pe care era desenată o pasăre cu pene foarte viu-colorate sub care era scris „Hanul Fazanului”.

- Nu la hanul ăsta mă gândeam eu, zise Sara, dar mulţumim lui Dumnezeu că este deschis.

Sara deschise uşa şi intrară într-o încăpere

spaţioasă, cu grinzi de lemn, cu un bar la un capăt şi

un şemineu de piatră la celălalt. Căldura şi luminile de la multele lămpi aflate pe pereţi îi învăluiră atât de plăcut... Nu stătea nimeni pe scaunele de lemn, înnegrite de vreme şi de fum, şi avură impresia că nu era nimeni în încăpere până când auziră o voce care venea din dreptul barului.

-'Seara, zise un bărbat mic de statură, cu părul aproape alb, care ştergea paharele la bar. Mi-e frică să zic bună seara că asta numai bună nu este... S-a oprit ninsoarea?

- Da, zise Sara îndreptându-se spre el, punându-şi bagajul jos. Am avut un accident. Maşina a derapat şi am ieşit de pe drum. Am putea sta aici peste noapte? Oferiţi cazare şi mic dejun?

- De obicei până la Paşti nu deschidem sezonul, dar având în vedere vremea care este afară, nu vă putem lăsa necazaţi, zise omul cu un zâmbet. Cam pe unde aţi lăsat maşina?

- La vreo două mile de aici, îi răspunse Sara. Janos se îndreptase spre focul la care îşi încălzea mâinile fără mănuşi. Mă gândeam că nu suntem prea departe de Coach and Horses

de la Middlerigg, mai spuse ea aplecându-se spre tejghea, n-am observat hanul ăsta până acum.

- Mă mir, zise bărbatul. Nici nu sunteţi pe drumul care trece prin Middlerigg. Aţi trecut de localitatea asta, sunteţi pe drumul vechi care merge spre Ullswater, dincolo de lacul Millwater. Aţi luat-o greşit. Unde vreţi să ajungeţi?

Sara privi peste umăr pentru a se asigura că Janos n-o auzea de acolo de unde se afla, şi spuse încet:

- Stonethwaite.
- Era bine dacă o luaţi pe M6, zise hangiul. Este destul de bine deszăpezit, pe vremea asta.

Dar uşa se deschise şi apăru o femeie scundă, roşie la faţă.

- Maggie, zise omul, putem să cazăm perechea asta? Le-a derapat maşina.

Femeia îi examină cu ochi mici şi curioşi.

- Sigur că putem, zise ea. Cred că le este şi foame.
- Nu vă refuzăm, zise Sara.
- Mă duc să pun supa pe foc chiar acum,

este din coadă de bou, am făcut-o în dimineaţa asta. Mai am şi nişte ghiveci cu pui şi o plăcintă. Ce ziceţi?

- Va fi grozav, zise Sara.
- Atunci, semnaţi-vă în acest registru, zise bărbatul.

Sara îşi scrise numele şi îi trecu registrul lui Janos.

- Aveţi şi un telefon? întrebă ea.
- Deschideţi cealaltă uşă şi veţi intra într-un hol, zise bărbatul. La dreapta este un birou, şi un telefon.

Sara găsi imediat telefonul şi închise uşa. Curând auzi vocea mătuşii Hilda.

- Bună. mătuşă, sunt eu, Sara.
- Slavă Domnului! Unde te afli?
- La Hanul Fazanului.
- Unde? îmi pare rău, Sara, dar nu aud nimic.
- Sunt la Millwater, am derapat şi...
- Millwater? Dumnezeule, ce-ai căutat acolo?
- Mătuşă, am multe de povestit, dar n-o pot face acum. Te-am sunat doar ca să-ţi spun că sunt bine, dar nu voi ajunge la cununie mâine. îmi cer scuze, dar...

- Sper că ştii tu ce faci prin părţile acelea, remarcă mătuşa. Am crezut că ştii drumul încoace...
- Am luat-o prin altă parte pentru că... sunt cu un prieten şi el... adică am vrut să-i arăt şi părţile astea, nu este din Anglia.
- Prieten? Ce prieten? Şi să-i arăţi locurile pe vremea asta? Am crezut că eşti o fată chibzuită, Sara!
- îl cheamă Janos şi de fapt este un prieten al Ceciliei. Te rog, spune-i că îl aduc şi pe el, mătuşă, şi îmi pare rău că nu vom ajunge la timp la cununie, aşa că transmite cele mai bune urări mirilor.

- Foarte bine, zise mătuşa şi telefonul se închise brusc.

Sara puse receptorul în furcă, oarecum uşurată că
familia nu-şi va face probleme în privinţa ei.
Reveni în încăperea cu barul. Janos se aşezase pe un scaun, lângă foc. Pe masă în faţa lui se aflau două pahare cu un lichid galben.
- Am comandat coniac pentru tine, zise el. M-am gândit că-ţi va prinde bine după excursia pe care am făcut-o. Domnul Kent spune că putem mânca aici, lângă foc. Sunt oameni buni, ne vom simţi bine aici.

- Aşa sper, zise Sara ridicând paharul.
- Ai vorbit cu Cecilia la telefon? o întrebă el.
- Nu, doar cu mătuşa. Sorbind din pahar, ea decise că venise vremea să-l prevină despre Cecilia. Cred că ar trebui să ştii, Janos, că mâine s-ar putea să n-o vezi pe Cecilia.
- De ce nu?
- Va fi cam greu să aducem maşina pe şosea, începu ea. Şi...
- Dar vom găsi nişte ajutoare, o întrerupse el. Domnul Kent spune că are un vehicul cu tracţiune pe patru roţi şi ne va remorca. Mai spunea că până mâine se va topi zăpada. Janos se uită la paharul pe care-l golise, se încruntă o secundă, apoi o privi suspicios.

De ce am venit pe drumul ăsta, Sara? Domnul Kent spune că nu este drumul spre Stonethwaite. Ai vrut ca drumul să dureze cât mai mult, să fii mai mult timp alături de mine, aşa cum am dorit şi eu? Ai vrut să petreci noaptea cu mine?

- O, nu, nu asta mi-a fost intenţia. Sara se aplecă spre el vorbind mai încet pentru ca domnul Kent care încă mai ştergea paharele la bar să n-o audă. Ti-am mai spus, Janos,

faptul că ne-am sărutat nu înseamnă prea mult. Nu trebuie să-ţi faci iluzii.

Janos o privi uşor amuzat.

- Să cred că eşti genul de femeie care sărută pe oricine? Vrei să procedezi cu mine ca şi cu Tom Caldwell?

- Nu l-am încurajat pe Tom, se înfurie ea. Şi nici pe tine.

- Atunci de ce ai ocolit atâta, Sara? Vrei cumva să mă împiedici s-o revăd pe Cecilia?

- Eu... of, nu ştiu cum să-ţi spun... zise ea răsuflând uşurată că doamna Kent apăru tocmai atunci cu tava cu mâncare. Femeia le adusese două farfurii cu supă fierbinte, şi chifle.

- Poftă bună, le spuse ea. O să vă aduc salata, ghiveciul şi plăcinta, mai apoi. Să vă pregătesc cafea sau ceai?

- Ceai, vă rog, zise Sara.

Janos spuse că nu voia nici una nici alta. Sara luă o chiflă şi o rupse privindu-l pe sub sprâncene pe Janos, în speranţa că acesta nu-i va pune şi alte întrebări despre Cecilia. Dar el părea atât de flămând încât mâncară în tăcere. Se deschise uşa hanului şi pătrunse un grup de bărbaţi, râzând şi glumind,

scuturându-se de zăpadă. După ce le aruncară priviri curioase celor doi, se strânseră la bar. Janos termină primul supa şi se rezemă de spătarul scaunului. Sara, care nu mai putea suporta tăcerea lui, lăsă lingura jos şi-i spuse:

- Mă doare capul foarte tare, o voi ruga pe doamna Kent să mă conducă în cameră.

- Scuză-mă, Sara, zise Janos sărind în picioare, am uitat că ai fost lovită. îngrijorat, el îi atinse uşor fruntea cu mâna. Vin cu tine, se oferi el.

- Nu, nu, rămâi şi termină-ţi mâncarea. Mă voi simţi mai bine dacă mă odihnesc.Te rog, rămâi aici, Janos.

- Eşti sigură că asta vrei?

- Da, Janos, sunt sigură. Aş vrea să mă duc în camera mea, îi spuse ea domnului Kent.

- Ia-o la dreapta, la bucătărie, fetiţo, o găseşti pe Maggie acolo şi o să-ţi arate camera.

- Aţi terminat supa? întrebă doamna Kent imediat ce o văzu.

- Da, dar am hotărât să nu mai mănânc altceva, mă doare capul foarte tare. Aş vrea să

mă culc. Aveţi şi o aspirină?

- Da, draga mea, am. Femeia îi întinse un flacon cu medicamente şi un pahar cu apă. Vrei să merg să-ţi arăt camera? E a doua pe dreapta.

- Nu, mulţumesc, nu este nevoie.

Era o cămăruţă mică dar curată. Pereţii aveau cu un tapet roz cu flori albe. Găsi baia, se spălă şi se îmbrăcă în pijama, strecurându-se în pat, punând alături sticla cu apă caldă pe care i-o dăduse femeia.

Mâine îi va putea spune lui Janos că n-o va vedea pe Cecilia. Va găsi o cale de a-i spune fără a-i răni sentimentele. Iar el poate va înţelege că nu avea rost să mai meargă la Stonethwaite, din moment ce Cecilia nu va fi acolo.

Capitolul 3

Sara se trezi din vis, şi deschise ochii uimită că nu se afla în pat ci la concertul lui Janos. Dirijorul ridică bagheta, iar Janos începu să cânte, umplând sala cu acordurile muzicii minunate pe care o iubea atât şi voia s-o dăruiască publicului.

Sara închise din nou ochii. Janos nu mai era pe scenă şi nici nu mai purta frac. El stătea între cele două paturi din cămăruţa de

la Hanul Fazanului, îmbrăcat doar cu pantaloni şi tricou. I se vedeau braţele goale cu muşchii bine conturaţi, iar părul negru i se unduia în timp ce cânta la vioară aceleaşi acorduri cutremurătoare.

Uluită de silueta lui care se contura în razele soarelui ce răzbăteau prin fereastră, Sara se ridică în şezut

şi-şi îndepărtă părul din ochi. Văzând că ea s-a trezit, Janos se opri o clipă, rămânând cu vioara în mână, şi se aşeză pe marginea patului.

- în sfârşit, te-ai trezit! exclamă el. Dormi foarte adânc. Dormeai deja când am intrat eu şi nu te-ai mişcat deloc toată noaptea.

Sara se uită la celălalt pat din încăpere. Se vedea că dormise cineva în el, cearşafurile erau răvăşite. îl privi acuzator.

- Ai dormit aici, cu mine, în încăpere?

- Da, unde era să dorm, aici m-a trimis doamna Kent!

- Nu cred că ea te-a trimis aici. Ştie că am cerut două camere. De ce te-ar fi trimis aici? Cred că ai aflat în ce cameră stau şi ai venit din proprie iniţiativă!

Janos o privi un moment apoi spuse calm:

- Dacă nu crezi, întreab-o pe doamna Kent! Apoi lăsă vioara pe pat şi se apropie de ea luându-i palmele în mâinile lui. Ce se întâmplă cu tine, Sara? De ce eşti atât de nervoasă? Te mai doare capul?

- Nu, nu mă mai doare, zise ea încercând să-şi elibereze mâinile. De ce nu i-ai cerut doamnei Kent o altă cameră?

- Pentru că am vrut să fiu în preajma ta în noaptea asta, te-ai fi putut simţi rău şi în astfel de cazuri este bine să ai pe cineva alături, să-ţi ofere ajutorul. El îi ridică palmele la gură şi le sărută.

- Te rog, Janos, nu este bine să faci asta, zise ea trăgându-şi mâinile.

- De ce nu? întrebă el, ridicând din sprâncene. De ce să nu-ţi arăt că-mi placi, că mă simt bine cu tine? Este o zi splendidă de iarnă, soarele străluceşte sus pe dealuri. Este o zonă frumoasă şi sunt fericit că m-ai adus s-o vizitez. Dar cea mai mare bucurie a mea este că mă aflu aici cu tine şi că vom ajunge astăzi la Stonethwaite.

- Dacă reuşim să readucem maşina pe şosea, zise Sara, alarmată că se simţise dintr-

o dată cuprinsă de o dorinţă neînţeleasă; dorinţa de a-i răspunde, de a-i spune că şi ea era bucuroasă că se afla cu el; dorinţa de a-i prinde chipul în palme şi de a-l săruta. Nu simţise această dorinţă faţă de nici un alt bărbat în cei douăzeci şi patru de ani ai ei. Janos, te rog vorbeşte cu domnul Kent, roagă-l să ne scoată maşina pe şosea. Şi, ieşi din cameră, aş vrea să mă îmbrac.

- Iar eu aş vrea să stau şi să te urmăresc, murmură el privind-o. Arăţi minunat în dimineaţa asta, Sara,

chiar şi cu vânătaia pe care o ai în frunte. Mi-aş dori să te pot vedea astfel în fiecare dimineaţă, murmură el, apoi se aplecă spre ea şi o sărută.

Sara nu opuse rezistenţă, deşi ridică mâinile ca pentru a-l împinge. Dar n-o făcu. Palmele ei i se aşezară pe umeri, mângâindu-l, apoi el ajunse pe pat alături de ea, se sărutară uitând de locul în care se aflau. Sara nu-şi mai amintea cât timp rămăseseră acolo, cât le luase să ajungă pe culmile pasiunii. O bătaie în uşă îi făcu să revină la realitate.

- Da? zise Sara. Cine este?

- Maggie Kent. George e gata de plecare,

vrea să se ducă cu Land Roverul să vă scoată maşina din zăpadă şi ar vrea ca unul din voi să-l însoţească. Poate soţul tău. Zice că s-ar putea să nu pornească maşina.

Soţul ei! Sara îl privi acuzator pe Janos. El o privi amuzat, apoi răspunse.

- Vin eu, doamnă Kent, vin imediat.

Janos se ridică de pe pat şi se îndreptă spre scaunul pe care-şi lăsase lucrurile.

- Cum ai făcut asta? sări Sara. Cum ai putut să-i spui că...

- Că suntem căsătoriţi? termină el fraza. Nu i-am spus nimic, cred că a presupus.

- Dar de ce? De ce să facă o astfel de presupunere, doar am semnat cu numele noastre în registru?

- Nu, eu am semnat cu numele tău.

- O, Janos! exclamă Sara. De ce ai făcut asta?

- Aşa am considerat că-i pot opri să pună alte întrebări. Janos, care-şi îmbrăcase trenciul, se apropie de pat, unde Sara rămăsese imaginea întruchipată a ofensei. Am vrut să-i fac să creadă că suntem căsătoriţi ca să ne dea o singură cameră. Am vrut să fiu cu tine, mai adăugă el.

Simţind că nu-i putea înfrunta privirea, Sara lăsă ochii spre mâinile ei încleştate pe marginea cearşafului.

- Eşti sigur că ăsta a fost singurul motiv?

- Ce alt motiv aş mai putea avea? zise el vădit surprins de întrebarea ei.

- Poate că ai intrat ilegal în ţară, fără paşaport, şi vrei să-ţi ascunzi identitatea.

Janos o privi amuzat ca de obicei şi se aşeză pe marginea patului.

- Ai dreptate, aş fi putut intra ilegal, dar n-am făcut-o, Sara. Toate actele mele sunt în ordine. Am pretins, zise el apropiindu-se tot mai mult de ea, că sunt soţul tău doar pentru a mă afla cât mai aproape de tine, pentru a face dragoste cu tine...

- Opreşte-te, Janos! Nu te comporta prosteşte!

- Ţi se pare o prostie să te îndrăgosteşti?

- Mi se pare o prostie să afirmi că iubeşti pe cineva pe care-l cunoşti de o zi şi jumătate. Nu eşti, nu poţi fi îndrăgostit de mine, zise ea ridicând ochii în sus pentru a-i evita privirea arzătoare şi a rezista tentaţiei de a se lăsa în braţele lui.

- Nu este posibil? Dacă nu mă cunoşti, de

unde ştii ce simt ? Şi ce ştii tu despre dragoste? N-ai vrut niciodată să te îndrăgosteşti. Ai ridicat întotdeauna garda, de teamă ca nu cumva cineva să profite de tine. Ce-i cu tine, Sara? De ce te temi de mine? Ţi-ar fi de folos să-ţi spun că n-am profitat niciodată de o femeie? Dragostea este o plăcere împărtăşită, aşa gândesc. Nu se mai poate numi dragoste dacă nu aduce plăcere şi bucurie ambilor parteneri. Dar acum trebuie să mă duc să-l ajut pe domnul Kent, zise el.

Sara se lăsă să cadă din nou pe perne, sub imperiul senzaţiilor declanşate de mângâierile lui. Oare nu visa? Oare toate astea nu erau efectul loviturii de la cap? Era totuşi vis, pentru că ea nu se comportase niciodată astfel cu nimeni altcineva. Nu lăsase niciodată un bărbat pe care abia-l cunoscuse s-o sărute sau s-o mângâie astfel.

Se îndrăgostise, oare asta se întâmplase? Nu prea avusese timp pentru romantism şi nu-şi închipuia că i s-ar putea întâmpla tocmai ei. Sau cel puţin, nu atât de repede. Atunci de ce-l lăsase s-o sărute şi, mai ales, de ce-i răspunsese? Pentru că sesizase la el nevoia de dragoste pe care şi ea era gata s-o ofere;

pentru că se simţea atrasă de el, pentru că era fascinată de inedit? Poate că simţea nevoia să-l cunoască mai bine?

Neliniştită dintr-o dată de direcţia în care o luaseră gândurile ei se ridică, se îndreptă spre fereastră şi privi dealurile acoperite de zăpadă care se pierdeau undeva la poalele munţilor ce se iveau în zare. Undeva, printre pădurile de conifere şi cele de mesteacăn, strălucea un lac în apele căruia razele soarelui se reflectau jucăuşe. Zăpada începuse să se topească, curgea de pe acoperişurile caselor.

Sara se uită la ceas, surprinsă să vadă că era deja ora zece. Peste o oră verişoara ei Cecilia se va afla la biserica parohială pentru a se căsători cu Philip Merton. Peste două ore ei vor părăsi petrecerea dată în cinstea lor la hanul de lângă biserică, pentru a prinde avionul.

Stonethwaite era la doar patruzeci şi cinci de kilometri şi ea avea timp să prindă slujba de căsătorie a Ceciliei, dacă voia s-o facă. Problema era, cum să scape de Janos?

Simţi că i se face frig şi-şi căută hainele să se îmbrace. Se decise să se îmbrace în

pantaloni de tweed şi un pulovăr cu guler înalt. îşi ridică părul în vârful capului, prinzându-l cu o fundă, şi lăsă câteva şuviţe să-i cadă pe gât şi obraji. îşi puse lucurile în valiză şi coborî.

După ce o informă că soţul ei mâncase deja, doamna Kent îi oferi micul dejun care consta din ouă şi şuncă, ceai şi chifle. Tocmai terminase de mâncat când auzi Land Roverul care oprise în faţa hanului. îmbrăcă jacheta îmblănită şi ieşi. îşi văzu maşina remorcată.

- Ce s-a întâmplat cu maşina? întrebă ea întorcân- du-se spre George Kent.

- Este îngheţată după ce-a stat toată noaptea în zăpadă. Nu va mai avea probleme după ce se mai încălzeşte puţin, spuse omul.

- Cât o să dureze asta?

- Vreo câteva ore. O s-o împing în garaj şi-i pun un ventilator. Tu şi soţul tău mai trebuie să aveţi răbdare.

- Mă tem că vom întârzia mai mult decât am crezut, îi spuse Sara lui Janos şi intră înapoi în han.

- Nu contează, zise el ridicând din umeri. Eu voi exersa, între timp.

- Să exersezi? repetă ea urmându-l pe scări.

- Da, trebuie să exersez zilnic, dar în ultimele zile n-a fost posibil. Acum am două ore cel puţin la dispoziţie aşa că voi profita de ele. Scuză-mă, zise el.

Aşezată la bar Sara urmări dansul razelor de soare. De deasupra o inunda muzica viorii lui Janos.

Dacă ar fi funcţionat maşina, ar fi putut să plece fără ca Janos să ştie. Deodată se ridică şi porni spre garaj. Se aşeză la volan şi întoarse cheia în contact. Motorul tuşi de câteva ori dar atât. încercă de câteva ori să-l pornească dar fără succes. Era un semn bun şi acesta? Trebuia să găsească un mecanic să-l repare.

Se întoarse la han şi o căută pe doamna Kent care se afla în bucătărie unde fredona după muzica ce răzbătea de sus, de la Janos.

- Dumnezeule! zise femeia când o văzu pe Sara, bărbatul dumitale ştie să cânte, nu glumă! Are mâini fermecate!

Sau poate este discipolul diavolului, se gândi ea amintindu-şi ce citise cândva despre Paganini şi

uşurinţa cu care interpreta bucăţile foarte grele. O făcea atât de firesc încât o dată un critic spusese că un om normal nu putea face asta, ci doar un discipol al diavolului, totul era o lucrare necurată.

- Este vreun atelier auto prin preajmă? întrebă Sara.

- Da, la vreo câteva mile, răspunse doamna Kent.

- Este vreun mecanic bun acolo?

- Cred că ar fi mai bine să-l chemi pe Sam Armstrong, draga mea, el repară orice maşină.

-Şi domnul Kent m-ar putea remorca până acolo? Cred că durează prea mult să se usuce. Voiam să fiu la Stonethwaite pe la unu. Nu sper s-o mai văd pe vara mea dacă nu ajung până atunci.

- Păcat că nu l-ai rugat pe George să te remorcheze cât a fost aici, acum a plecat. S-a dus la Kendal şi vine pe la patru. Dar sunt sigură că maşina ta o să se usuce. Mai dă un telefon şi spune-le rudelor să te aştepte.

- Mulţumesc.

Sara se întoarse la bar fiindcă nu avea rost să mai sune la Cecilia. Probabil erau la biserică de acum. Aşezată la bar Sara încercă să-şi imagineze ceremonia, dar nu putu s-o

facă din cauza muzicii lui Janos, care nu se potrivea deloc cu o astfel de slujbă.

Abunda în acorduri sălbatice, iar ea trase concluzia că erau ale unui cântec popular maghiar, plin de pasiune.

Janos avea mâini vrăjite, doamna Kent avusese dreptate. Dar interpretarea lui era mai mult decât abilitatea de a executa corect o bucată muzicală. Cânta ca un înger, poate îngerul negru căzut din ceruri care ştia totul despre pasiune şi suferinţă, despre violenţă, dar şi despre frumuseţea şi pasiunea de a trăi. Iar tot ce ştia despre locurile de unde venea, el transmitea prin muzică.

Muzica se sfârşi. Se făcu tăcere. Sara se ridică şi se duse sus la Janos. Acum când se făcuse aproape douăsprezece treizeci, era imposibil să mai prindă cununia Ceciliei, era momentul să-i spună că nu mai avea cum s-o vadă pe aceasta.

Janos îşi punea vioara în cutie. Se întoarse şi o privi.

- Eşti gata de plecare? Pe frunte avea broboane de sudoare iar părul îi era răvăşit. Janos părea epuizat, de parcă vioara i-ar fi

consumat toată energia.

- Nu, nu putem pleca deocamdată şi pe Cecilia n-o vom mai prinde.

- De ce? întrebă Janos, uluit de informaţie.
- Când vom putea pleca de aici, Cecilia va fi în drum spre California.

Janos o privi la fel de uluit.

- California? repetă el. Ce caută acolo?
- Pleacă acasă la soţul ei.

Janos se aşează pe patul aflat în spatele lui.

- Vrei să spui că s-a măritat?
- Da.
- Când s-a măritat? întrebarea lui Janos se auzi ca răpăitul unei mitraliere, iar ea observă o lucire ciudată în ochii lui care o priveau de sub sprâncenele încruntate.
- Acum câteva minute, îi răspunse Sara. De asta mă duceam la Stonethwaite, să asist la ceremonie. Cecilia mă invitase, continuă ea încercând să nu-i fie teamă de felul în care se simţea privită. Janos avea ceva de pasăre răpitoare în ochi. Sarei îi era teamă şi căută să-i evite. Nici măcar nu mai pot ajunge ca să-i urez casă de piatră, zise ea. îmi pare rău.
- Sunt convins că-ţi pare! Janos izbucni în hohote de râs şi Sara se întoarse spre el. Oare

ghicise că ea întârziase intenţionat pe drum? Dar acum Janos nu se mai uita la ea ci fixa cutia viorii, iar ea îi vedea doar

creştetul, de unde pornea o şuviţă care părea a fi mai viguroasă decât celelalte şi avea un drum al ei. Dar nu sunt dezamăgit, adăugă el.

- Ce vei face acum?

Janos ridică încet privirea spre ea. Nu mai avea acea strălucire în ochi, dar în ei se citea numai senzualitate.

- O să aştept aici cu tine, până maşina ta va porni, zise el ridicându-se în picioare, pentru a pune arcuşul în cutie alături de vioară.

- Tot mai vrei să mergi la Stonethwaite acum, când ştii că Cecilia nu mai este acolo şi nu-ţi poate da nici un ajutor?

- E adevărat, nu-mi mai poate da ajutorul promis, zise el închizând cutia viorii. Apoi oftă şi-i spuse: bine că mai sunt alţii care o pot face. Dar eu aveam încredere în ea, părea o fată foarte onestă, care nu vorbea doar ca să se afle în treabă.

- O, îmi pare rău! Sara simţi ceva mai mult decât simpatie pentru acest bărbat, şi regretă că verişoara ei se comportase astfel. Cecilia

face şi lucruri prosteşti câteodată. Spune lucruri în care nu crede nici ea; sunt sigură că n-a crezut că vei ajunge vreodată aici.

- De unde ştii toate astea? explodă Janos. Era prea târziu iar Sara înţelese că spusese prea multe, în încer-

carea ei de a-şi scuza verişoara. Am crezut că Cecilia nu ţi-a vorbit despre întâlnirea noastră de la Salzburg. Deci ai vorbit cu ea la telefon, aseară...

- Nu cu ea.

- Nu mai minţi, Sara, zise el pe un ton mai blând de data asta. Nu vreau ca prietenia noastră să fie umbrită de minciuni.

- Am sunat-o joi seara pe Cecilia, şopti ea, înaintând fără să-şi dea seama spre el, fascinată de ochii lui. După ce-ai adormit, adăugă ea, dorind să nu mai existe minciună între ei. I-am spus că ai venit la mine şi am întrebat-o dacă vrea să te vadă. Ea mi-a cerut să fac totul ca să nu ajungi la Stonethwaite. Am încercat să te fac să renunţi, dar tu ai insistat. Aşa că ţi-am propus să vii cu mine, am luat-o pe un drum ocolit, pentru a-i lăsa Ceciliei răgazul necesar să se cunune şi să plece. Observând o lucire ciudată în ochii lui

din care înţelese că Janos era umilit, ea continuă: o, îmi pare rău, Janos. îmi pare rău că Cecilia te-a părăsit.

- Nu trebuie să te scuzi în numele ei. Am făcut greşeala de a crede că îşi va respecta promisiunea de la Salzburg. Janos îi puse mâinile pe umeri, apoi o trase spre el. Ea îşi puse palmele pe pieptul lui, dar nu putu să-l îndepărteze.

- Nu mă scuz pentru Cecilia, insistă ea, ci o fac pentru mine, simt că te-am dezamăgit.

- Nu m-ai dezamăgit, Sara, şopti el ridicând mâna şi mângâindu-i faţa. Bănuiesc că se mai află şi altceva în spatele acestui truc de a ocoli prea mult pentru ca să n-o mai prind pe Cecilia.

- Atunci de ce ai venit cu mine? întrebă Sara dându-şi capul pe spate.

- Am venit pentru că am vrut să fiu cu tine. Dar acum nu mai am nici un motiv să merg mai departe cu tine pentru că Cecilia nu mai este la Stonethwaite. Mai trebuie să ajungi acolo? N-am putea rămâne încă o noapte aici?

Sara simţea că-şi pierde controlul. Era conştientă că nu trebuia să se lase condusă de simţuri, dar noile senzaţii produse de atingerile lui Janos îi spulberară orice urmă de

voinţă.

- Nu are rost să mă mai duc la Stonethwaite dacă Cecilia nu mai este acolo; am putea rămâne aici încă o noapte. Şi eu vreau să fiu cu tine, zise ea cedând dorinţei. Iar Janos o sărută pasionat şi ea ştiu că de acum nu va mai fi propria ei stăpână. Sara cea stăpână pe sine, cea rece şi controlată dispăruse pentru totdeauna, iar gheaţa care-i ţinuse emoţiile încătuşate se topise la prima atingere a lui.

- Iar apoi, când ne vom întoarce la Manchester, vom face ca visul meu să devină realitate? o întrebă el prinzându-i faţa în palmele sale fierbinţi.

- Care vis, Janos?

- Visul pe care l-am avut în ultimele douăzeci şi patru de ore, acela că sunt căsătorit cu tine. Mi-aş dori foarte mult să devină realitate, Sara. Spune-mi că şi tu îţi doreşti asta.

- Da, Janos, şi eu aş fi fericită să fiu soţia ta. Ce ciudat îşi spuse ea, acest străin cu degete fermecate îi ceruse să devină soţia lui, iar ea acceptase fără şovăire!

- Când o vom face? Mâine? Poimâine?

- O, nu, izbucni Sara în râs. Nu se poate atât de repede!

- De ce nu? Trebuie să ceri permisiunea cuiva?

- Nu, Janos, sunt propria-mi stăpână, dar trebuie să anunţăm oficiul stării civile, după care mai aşteptăm alte trei săptămâni.

- Atât de mult? se încruntă Janos impacientat. în timpul ăsta te-ai putea răzgândi.

- }i-am mai spus că dacă mă hotărăsc pentru ceva nu-mi mai schimb hotărârea. Dar şi tu te poţi răzgândi.

- N-o voi face. Te rog să-mi ierţi insistenţele, Sara, şopti el. Mie foarte greu să fiu mereu cu tine fără să facem dragoste. Te doresc atât de mult... Nu mai pot aştepta.

- Şi pentru mine aşteptarea este foarte grea, Janos. Ne vom căsători foarte curând şi vom transforma visul tău în realitate.

Din acel moment nu se mai grăbiră să ajungă la Stonethwaite şi nici să fie cu alţi oameni în preajmă căci se aveau unul pe celălalt. A doua zi dimineaţa părăsiră hanul cu părere de rău, pornind spre Manchester.

Petrecură noaptea în apartamentul ei iar a doua zi se duseră la oficiul stării civile să facă toate aranjamentele pentru a se căsători într-o săptămână. După aceea, Sara îl conduse la gară de unde el luă trenul spre Londra unde avea o întâlnire cu Gareth Williams, dirijorul unei renumite orchestre, pe care îl cunoscuse în Austria.

Despărţirea de el fu mai dureroasă decât s-ar fi aşteptat. Mergând spre fabrica unde lucra, Sara se întrebă dacă Janos era real sau numai rodul viselor şi dorinţelor ei. Sau poate era rezultatul subconştient al

dorinţei de a iubi şi a fi iubită. Poate Janos nici nu exista ci era o persoană inventată de ea, care avea tot ce-şi dorea ea de la un bărbat.

Tom Caldwell fu acela care o asigură că Janos era cât se poate de real. De cum intră în biroul lui el o şi întrebă dacă fusese fericită în weekend. Sara îi răspunse vag:

- Totul a decurs conform planurilor.

- Şi ungurul? A rămas la Stonethwaite?

- Nu, a plecat la Londra la un interviu.

Sara schimbă imediat discuţia, cu o problemă de proiectare, şi răsuflă uşurată:

Janos exista.

El nu se întoarse până vineri.

O aşteptă lângă maşina ei, la poarta fabricii. Nu se manifestară aşa cum ar fi vrut, conştienţi că era lume prin preajmă. Dar Sara ştiu că Janos abia aştepta să fie cu ea, din irizările ochilor lui şi dintr-o scurtă strângere de mână. Zâmbindu-i şi strângându-i mâna în acelaşi fel, Sara îşi dezvălui bucuria revederii. Şi cu toate că era o după-amiază posomorâtă, cu nori de ploaie ameninţători, Sarei i se păru că oraşul devine dintr-o dată frumos, ca animat de o lumină magică.

Ajunşi în intimitatea apartamentului ei, amândoi dădură frâu liber sentimentelor şi bucuriei de a fi

împreună. Sara se abandonă braţelor lui. Mai apoi discutară. Janos avea veşti bune, era chiar entuziasmat de întâlnirea cu Gareth Williams. Acesta îi promisese un post în orchestra de viori şi imediat după căsătorie avea să înceapă repetiţiile.

- Asta ţi-ai dorit, nu?

- Este un început, Sara, un pas în direcţia dorită. Imediat ce se va vedea ce bine cânt mi se va da conducerea orchestrei şi voi cânta

solo la vioară. Orchestra asta face multe înregistrări şi turnee. Voi deveni cunoscut şi mi se vor oferi contracte şi cu alte orchestre.

Lipsa lui de modestie, siguranţa că va deveni celebru o amuzau şi începu să-l necăjească. Janos o sărută. Ea încercă să scape de el râzând. Janos o prinse şi o duse în dormitor. Făcură dragoste din nou, găsind plăcerea descoperirii de senzaţii noi.

încetul cu încetul, întunericul puse stăpânire pe încăperea în care se aflau. întinşi în pat, îmbrăţişaţi, ei continuau să discute, oprindu-se doar pentru a se săruta.

- Tot mai vrei să te măriţi cu mine, peste două săptămâni?

- Da, Janos, vreau din toată inima.

- I-am mărturisit lui Gareth că mă voi căsători cu o englezoaică. Mi-a spus că este o idee bună şi mi-a urat mult noroc. Janos o strânse în braţe îngropându-şi faţa în părul ei. Mulţumesc lui Dumnezeu că te-am cunoscut, Sara, murmură el. Nu ştiu ce aş fi făcut dacă n-ai fi fost aici în noaptea în care am sosit şi dacă n-ai fi fost atât de bună şi generoasă.

Sara îşi îngropă faţa la pieptul lui.

- Va trebui să profităm din plin de timpul pe care-l vom mai petrece împreună, îi spuse el. Când voi începe repetiţiile nu voi mai avea timp să fiu cu tine. Vei veni să locuim la Londra împreună? Sau rămâi aici?

- Aş prefera să rămân aici... cel puţin deocamdată. N-aş vrea să renunţ la slujba mea, îmi oferă satisfacţii.

- înţeleg. Nici eu n-aş vrea să renunţi la ea numai pentru a fi tot timpul cu mine. Deci deocamdată voi veni aici ori de câte ori voi avea timp liber şi tu vei veni la Londra când vei putea, nu?

- Şi dacă voi rămâne însărcinată? murmură ea. Ai vrea un copil, Janos?

Spre uimirea ei Janos se crispa. Se ridică, apoi se aşeză pe marginea patului. Retragerea lui o luă prin surprindere, iar Sara se sprijini într-un cot, încercând să-i vadă faţa în întuneric.

- Ce este, Janos? Nu-ţi plac copiii? Nu vrei să avem o familie adevărată?

- în viitor, poate, zise el. Dar deocamdată, nu. Şi nu va fi posibil mult timp de acum înainte. Timpul pe care-l vom avea pentru noi

este foarte drămuit şi te voi vrea numai pentru mine, Sara. Te-am dezamăgit? Ţi-ai fi dorit un soţ mai domestic?

Oare asta şi-ar fi dorit? Nu ştia ce să-i răspundă. Dar în mod sigur dorea să fie femeia la care el să revină, cu care să-şi petreacă viaţa.

- Nu sunt dezamăgită, te iubesc aşa cum eşti.

- îţi mulţumesc, iubito, murmură el sărutând-o.

Următoarele două săptămâni trecură într-o stare de
fericire pentru Sara, care se ducea dimineaţa la slujbă şi nu ştia cum să se întoarcă mai repede acasă unde o aştepta Janos. Se căsătoriră într-o sâmbătă din aprilie, în care ropotele de ploaie erau întrerupte de perioade de intensă strălucire a soarelui şi după ceremonie plecară în maşina ei spre coastă pentru a petrece noaptea într-un hotel cu vederea spre mare.

Luni dimineaţa Janos plecă la Londra promiţându-i că-i va telefona să-i comunice adresa lui. După ce-l conduse, Sara plecă la slujbă, neştiind cum să-i spună lui Tom

Caldwell noutăţile pe care le ascunsese de el.

Aşteptă să se facă ora patru şi jumtăte. După ce o privi câteva minute practic rămas fără grai, el izbucni:

- Ce prostie ai putut face, Sara! Cum te-ai lăsat păcălită astfel?

- Păcălită?! exclamă ea.

- Da, păcălită să faci ceea ce în mod normal, dacă ai fi fost în toate minţile, n-ai fi făcut!

- N-am fost păcălită, Tom!

- Nu? Crezi că eşti singura care nu realizează ce se întâmplă cu ea decât când este prea târziu? Apare un Făt-Frumos, un tip romantic, misterios, care face uz de farmecele sale şi cât ai clipi tu îl şi iei de bărbat! Dacă nu se însura nu avea cum să rămână aici, în ţară, Sara, nu înţelegi? O, Sara, am crezut că eşti mai inteligentă. Cum să te dai pe mâinile unui aventurier care şi-a părăsit ilegal patria?

- Janos are acte în regulă. I s-a permis să vină s-o viziteze pe Cecilia.

- Are şi dreptul de a lucra aici?

- Păi... nu ştiu, dar cred că-l are pentru că i s-a oferit un post de violonist la New Century

Orchestra. A plecat de dimineaţă acolo.

- Da, după ce a obţinut ce-a vrut, adică un certificat de căsătorie, te-a şi părăsit.

- Nu m-a părăsit, Tom. Vezi tu... avem amândoi cariere la care nu putem renunţa şi nu putem trăi în acelaşi loc, aşa că vom fi pe drumuri o vreme, când aici, când la Londra. Sara ridică bărbia sfidător: au mai făcut-o şi alţii.

- Da, am mai auzit prostii de-astea. O căsătorie de convenienţă, mai ales pentru el. Cu un oftat Tom se întoarse la biroul lui. Dar Cecilia ce spune despre căsătoria ta?

- Nu ştie încă. N-am spus nimănui, doar ţie.

- De ce nu m-ai întrebat înainte de a face pasul ăsta, Sara? întrebă el. Nu-mi răspunde, ştiu şi singur din ce motive n-ai făcut-o. Ai ştiut că voi fi împotrivă şi voi încerca să te previn. Dumnezeule, Sara, tot nu-mi vine să cred că tocmai tu, fata cea greu de cucerit, cu capul pe umeri, cazi în plasa primului escroc. Ai fost oarbă, Sara, individul s-a folosit de tine, te-a sedus...

-Ajunge, Tom! Sara se înfurie dintr-o dată. Cine te aude vorbind ar crede că eşti gelos pe

Janos.

- Dar sunt, Sara. Te-a furat de sub nasul meu.

- Tu nu ai dreptul să fii gelos şi nici să-mi critici căsătoria. Iar el nu este ceea ce spui tu - un aventurier fără o leţcaie. Este un muzician extrem de talentat, care a venit aici în căutarea libertăţii de exprimare.

- Pe naiba, Sara! Să fii convinsă că te-a luat numai pentru a obţine dreptul de şedere şi de muncă în această ţară.

- Şi ce dacă? îl înfruntă Sara. Dacă prin căsătoria cu mine a avut posibilitatea de a găsi libertatea pe care o căuta, sunt bucuroasă că l-am ajutat s-o găsească.

-Va pune întotdeauna cariera înaintea căsătoriei şi când nu va mai avea nevoie de tine, te va lăsa!

- Opreşte-te! strigă ea. Nu încerca să-mi distrugi imaginea frumoasă a căsătoriei! Era mai bine dacă nu-ţi spuneam că m-am măritat! Răsucindu-se pe călcâie Sara ieşi din încăpere.

Tom nu mai făcu vreodată referire la căsătoria ei şi trecu câtva timp până ajunseră din nou în relaţii de prietenie. Iar acea mică suspiciune, că fusese folosită de Janos, care

încolţise în mintea ei, dispăru. De multe ori ea se gândi să-l întrebe dacă se căsătorise cu ea

pentru a-şi rezolva problemele dar n-o făcu niciodată, temându-se că ar putea distruge bazele şi aşa fragile ale căsătoriei lor, pe care nu le-ar mai putea reface vreodată.

Relaţia lor era una fragilă, ca o pânză diafană de păianjen în care fuseseră prinşi amândoi, iar în puţinele momente în care se aflau împreună în apartamentul ei sau al lui din Chelsea, se străduiau să adauge câte ceva acestei pânze în care să se învăluie tot mai strâns.

Pe măsură ce Janos era tot mai prezent în viaţa muzicală a Londrei, venea tot mai rar la Manchester, iar ea mergea tot mai des la Londra, la concertele lui. îi plăceau aceste vizite şi chiar se împrietenise cu Ida Williams, soţia dirijorului.

- Nu ştiu cum suporţi să-l laşi aici pe Janos, îi spuse Ida într-o seară. Cred că de fiecare dată când vă luaţi rămas-bun simţiţi o strângere de inimă. Şi cred că-ţi faci probleme când nu este cu tine.

- Te referi la sănătatea lui? La ce mănâncă? Sau dacă are lenjerie curată? De ce

să-mi fac probleme? Ştie să aibă grijă de el, să gătească, face un gulaş şi un papricaş delicios... Iar dacă nu mă crezi ar trebui să veniţi o dată când sunt şi eu aici. Uite, chiar vă invit sâ mbăta viitoare.

- Vom veni cu plăcere, zise Ida.

- Şi adu-o şi pe Davina. Am înţeles că ia lecţii de la Janos.

- A fost dorinţa ei. A insistat destul de mult, pentru că eu i-am spus că Janos are deja destui elevi.

- Este o fată foarte frumoasă şi ştie ce vrea. La cei şaptesprezece ani ai ei Davina era o fată înaltă cu ochi albaştri, un minunat păr negru, ondulat, care-i ajungea până în talie, un ten de porţelan şi buze senzuale. Atunci când Janos era de faţă, nu-şi mai lua ochii de la el.

- Sara, nu vreau să consideri că intervin, dar nu la sănătatea lui mă refeream. Poate că sunt puţin demodată dar cred că rolul soţiei este să fie aproape de soţ. De fapt, întrebarea mea altfel formulată ar fi: nu te temi de celelalte femei?

- Dacă aş face-o ar trebui să încep cu

Davina, nu? îţi mulţumesc pentru grija ta, Ida. Mi-ar plăcea să fiu alături de el tot timpul, dar îmi place şi munca mea. Iar acum trebuie să plec, altfel pierd trenul.

- Chiar mi-aş dori să-l pierzi, şopti Janos, în timp ce se îndreptau spre gară. Dar tu întotdeauna te grăbeşti să pleci la Tom Caldwell.

- Nu la el mă grăbesc, ci la slujba mea.
- Văd că munca înseamnă mult pentru tine, mai mult decât relaţia noastră... Caldwell pocneşte din bici, iar tu alergi să-i faci pe plac. Pe mine nu mă asculţi niciodată.
- Sigur nu eşti gelos pe Tom? N-ar trebui să fii. Relaţia noastră este una de serviciu, atât. Seamănă cu relaţia dintre tine şi Davina Williams.Tu eşti profesorul iar ea eleva.
- Cine ţi-a spus despre ea?
- Ida.
- Şi te-a făcut geloasă?
- Ar trebui să fiu?
- Poate.
- Janos! exclamă ea. Tu ai douăzeci şi nouă de ani, iar ea doar şaptesprezece, este încă elevă. Sper că n-o încurajezi la... Sara era prea şocată pentru a-şi găsi cuvintele.

- N-are nevoie de încurajarea mea, este precoce şi are tendinţe spre promiscuitate. De fapt, este o belea. Dar deodată el o prinse în braţe. Sărută-mă, Sara, şopti el. Şi mai rămâi o noapte cu mine. Nu, mai stai trei sau patru nopţi, până când plec în turneu în Statele Unite. Voi lipsi aproape două luni. Am nevoie să fiu cu tine.

- Bine, stau, şopti ea.

Capitolul 4

Aplauzele şi uralele izbucniră imediat ce se termină concertul, oamenii se ridicară în picioare să ovaţioneze. Sara, care reveni astfel în prezent, se ridică şi ea, urmărindu-l pe Janos care se înclină, dădu mâna cu dirijorul, apoi după ce se înclină şi în faţa orchestrei se mai înclină o dată în faţa auditoriului şi părăsi scena, urmat de dirijor.

Dar aplauzele nu încetară şi publicul nu se aşeză. Janos reveni, singur de data asta, zâmbind încântat de aplauzele adresate. Din nou le făcu semn celorlalţi instrumentişti, încercând să-i facă să se ridice, să împartă ovaţiile cu el. Dar aceştia n-o făcură, ci se alăturară şi ei aplauzelor publicului.

Janos părăsi din nou scena dar începură să se audă voci care strigau „Bis!“. După câteva minute reapăru dirijorul aducându-l şi pe Janos. Dirijorul lovi cu bagheta de marginea pupitrului şi aplauzele încetară, iar lumea îşi reluă locurile pe scaune. Janos făcu un pas în faţă.

- Ca apreciere a primirii călduroase pe care mi-aţi făcut-o, aş vrea să vă cânt Serenada melancoliei de Ceaikovski, anunţă el, şi încă o dată, Sarei i se păru că se uită la ea.

O, Dumnezeule, ea nu mai putea suporta să asculte muzica lui divină, trebuia să plece. Dar era prea târziu. Orchestra începuse să cânte iar Janos îşi ridicase vioara. Cu ochii închişi, de parcă s-ar fi străduit să-şi amintească notele, el începu să interpreteze un solo, iar Sara se trezi transportată înapoi în apartamentul din Chelsea, cu vedere spre Tamisa, în zilele petrecute cu el înaintea turneului Orchestrei New Century. El exersase în fiecare zi această piesă, timp în care Sara devenise tot mai conştientă de adevărul vorbelor lui Tom care-i spusese că ea va fi întotdeauna pe locul doi în inima lui

Janos. Nici o femeie nu va ocupa primul loc. Nici un copil. întotdeauna muzica va fi prima, ei îi dedicase viaţa.

Dar în zilele acelea pe care le petrecuseră la Londra, Sara simţise de câteva ori că ea însemna pentru el mai mult decât orice altă femeie, mai ales atunci când fusese conştientă de contopirea trupurilor şi minţilor lor. Dar o dată ce el plecă şi ea se întoarse la Manchester, se simţi trădată şi părăsită, de parcă ar fi simţit că Janos nu se va mai întoarce la ea. Singurul mijloc de a scăpa de durerea asta era să se dedice trup şi suflet muncii ei, să-şi alunge orice gând din minte. Era singura posibilitate de a supravieţui fără el.

Cele opt săptămâni trecură încet. Primăvara venise mai devreme în acel an. Se topise zăpada, apăruseră florile primăverii în culori vii. Ziua în care Sara sosi la Londra pentru a pregăti venirea lui Janos care urma să aibă loc a doua zi, fu una foarte călduroasă, camerele erau pline de lumina soarelui iar ea se apucă de curăţenie şi de gătit, cu inima plină de bucurie.

Seara fu invitată la familia Williams, care mai avea un musafir din Austria, o cântăreaţă, Elisabeth Herrenkoff. Ida făcu prezentările:

- Sara este soţia lui Janos Vaszary, cred că-l cunoşti destul de bine.

- Sigur că-l cunosc! exclamă aceasta. Era o femeie frumoasă de vreo treizeci şi cinci de ani, care vorbea o engleză perfectă. A locuit cu noi la Viena după ce a părăsit Ungaria. Eu i l-am prezentat lui Gareth.

- înseamnă că la voi şi-a lăsat preţioasa lui vioară, zise Sara cu un zâmbet.

- Aşa este, spuse Elisabeth amuzată. Iar tu cred că eşti englezoaica pe care a cunoscut-o la Salzburg, care i-a promis să se mărite cu el, dacă ajunge vreodată în această ţară. Cânţi la violoncel, nu?

Surprinsă, Sara nu răspunse câteva secunde. Ce putea răspunde? Cum putea minţi în faţa Davinei şi a Idei care ştiau că nu cântă la nici un instrument?

- Nu, aceea a fost verişoara mea, Cecilia, zise ea cu jumătate de gură. Când s-a întors Janos aici, ea se măritase deja. Locuieşte

acum în California.

- Aşa că Janos te-a luat pe tine de nevastă, în locul ei. Elisabeth avu o sclipire ciudată în priviri şi apropi- indu-se de Sara o sărută şi-i spuse: îmi pare bine c-a făcut-o, sper că sunteţi fericiţi împreună.

Momentul dificil fusese depăşit, dar seara fu stricată pentru Sara deşi ea încercă din răsputeri să ascundă faptul că fusese afectată de vestea că Janos o ceruse pe Cecilia de nevastă.

- Mă bucur să aflu că Janos are succes aici, zise Elisabeth când rămase singură cu Sara; Ida se dusese la bucătărie după cafea, iar Davina dispăruse, probabil pentru a exersa. Cred că ţi-a spus prin câte a trecut în Ungaria.

- Mi-a spus câte ceva. Nu-i prea place să vorbească despre vremurile acelea.

- Nu mă surprinde că nu-i face plăcere. A suferit mult. A fost închis de două ori.

- De ce? întrebă Sara cu ochii mari.

- Pentru că a încercat de două ori să fugă din ţară. îţi imaginezi ce chin a fost închisoarea pentru cineva cu exuberanţa lui,

cu dragostea lui de viaţă şi de muzică. A pierdut-o şi pe Eva şi copilul. Un altul mai slab ar fi renunţat, dar nu şi el. încrederea în sine, ideea că a fost binecuvântat cu un mare talent, capacitatea de a produce bucurie oamenilor, toate astea l-au ajutat să depăşească obstacolele.

- Cine a fost Eva? întrebă Sara.

- Iubita lui, îi răspunse Elisabeth. N-au fost căsătoriţi, dar au trăit împreună la Budapesta, iar el a iubit-o mult. Ea a murit la naştere iar copilul, nici el n-a supravieţuit. Nu ţi-a vorbit despre ea?

Sara clătină din cap uluită. Ida intră cu tava cu cafea şi subiectul se schimbă. Nu mai rămase mult timp, pretextând că trebuia să se culce devreme întrucât avionul lui Janos sosea a doua zi dis-de- dimineaţă.

Se duse singură sus la cuier să-şi ia haina şi tocmai pleca când o auzi pe Davina.

- Cum te simţi acum când ai aflat că Janos s-a însurat cu tine în locul Ceciliei? întrebă aceasta. Cum te simţi ca substitut?

Sara se prefăcu subit foarte interesată de

faptul că nu i se închidea catarama. Realiză brusc că fata nu era atât de naivă precum părea. Era o tânără atrăgătoare şi periculoasă care în mod sigur făcuse uz de farmecele ei în faţa lui Janos.

- Ce te face să crezi că sunt un substitut? o întrebă ea aparent calmă.

- Ştiu să fac legături atunci când este cazul. Am auzit ce-a spus Elisabeth şi mai ştiu că pentru ca un imigrant să poată rămâne în Anglia trebuie să se căsătorească.

- De unde ştii?

- L-am auzit pe Janos discutând cu tata.Tata l-a întrebat dacă ar putea să se căsătorească, iar el i-a răspuns că are pe cineva la Manchester, aşa că tata i-a recomandat să se însoare cât mai repede şi el a plecat s-o caute pe verişoara ta, dar s-a însurat cu tine. Doar nu-ţi imaginezi că s-a îndrăgostit de tine? Te-a luat pentru că trebuia să se însoare foarte repede. Nu te iubeşte deloc. Davina o privi lung. De fapt nu cred că un tip temperamental ca el se poate îndrăgosti de o tipă atât de rece ca tine.

Sara, care-şi punea mănuşile, se străduia din greu să n-o plesnească. îndreptându-se spre uşă, ea-i spuse Davinei:

- Nu eşti într-o dispoziţie prea bună. Ce s-a întâmplat? Te-a respins Janos? Te deranjează că te tratează ca pe un copil şi nu ca pe o femeie? Eşti geloasă pe mine? Pentru că ştii că nu-l vei avea niciodată?

- Nu te iubeşte, iubeşte doar muzica! strigă Davina, cu figura schimonosită de plâns. N-o să rămână cu tine. O să te părăsească într-o zi când n-o să mai aibă nevoie de tine Şi-a rezolvat problema cu ajutorul tău, s-a folosit de tine...

Sara nu mai aşteptă, deschise uşa şi plecă fără a-şi mai lua rămas-bun de la Ida şi Elisabeth.

Nu te iubeşte! O să te lase într-o zi! S-a folosit de tine!

Toată noaptea o chinuiră vorbele Davinei, făcând să transpară la suprafaţă suspiciunea pe care i-o plantase Tom în minte. ***Ai fost o proastă! Te-a păcălit foarte uşor!***

încetul cu un încetul, Sara realiză că aşa

era. Fusese uşor pentru el s-o păcălească pentru că ea tânjea după dragoste, aşa că se lăsase înşelată de primul bărbat care-i oferise romantism.

Dar nu-şi mai putea îngropa capul în nisip. Cu un an în urmă Janos îi ceruse să nu-l mintă deloc pentru că nu voia ca vreo minciună să strice relaţia lor, care se bazase pe completa sinceritate. De fapt, realiză ea, Janos o minţise permanent. Avusese nevoie de un certificat de căsătorie, aşa că o sedusese, iar ea se lăsase păcălită.

Adormi în zori, prea dezgustată de propria-i prostie pentru a plânge, şi nu se trezi devreme aşa cum plănuise. Se trezi sărutată de Janos şi mângâiată de mâinile lui lacome.

- O, te-ai întors, şopti ea somnoroasă, uitând ce aflase despre el cu o seară în urmă. Braţele ei se încolăciră în jurul lui. Janos care făcuse duş, avea pielea încă umedă şi se strecură în pat lângă ea, plin de dorinţă.

- Nu, nu încă. Amintirea durerii de peste noapte îi apăru în minte, şi-l împinse cu putere. Nu acum.

Janos o privi de parcă ar fi vrut să continue ceea ce începuse, în pofida voinţei ei. Sara se ridică repede, dar alunecă şi căzu lângă pat.

- De ce nu acum? şopti Janos, care se aşeză lângă ea pe covor. Mi-a fost foarte greu două luni fără tine, Sara. O luă din nou în braţe, iar ea fu aproape de a-i ceda. Cu ultimele puteri, ea luptă să se elibereze, îl împinse şi se ridică.

- Nu vreau! Nu vreau să...Te rog să nu mă mai atingi vreodată! Trebuie să stăm întâi de vorbă. O să fac o cafea... Sara se întoarse şi părăsi încăperea.

în bucătărie umplu ibricul cu apă, cu mâinile tremurând. Era prima oară în viaţa lor de cuplu când îl respingea şi efortul făcut îi produse o senzaţie de rău. Nici nu ştia cum va reacţiona. Chiar după un an de căsătorie ea simţea că Janos îi ascunde multe şi că putea moşteni foarte multă violenţă de la strămoşii lui barbari.

- Sara! Auzi vocea lui puternică, rece şi se întoarse spre el. Era îmbrăcat într-un halat de mătase şi o privea încruntat. Avea o strălucire

ciudată în ochi iar colţurile gurii îi tremurau imperceptibil. Ce se întâmplă, Sara? De ce te comporţi astfel? Janos făcu un gest cu mâna din care ea înţelese că îi critica felul în care arăta, aşa cum se trezise de dimineaţă, cu părul nepieptănat.

- Sunt obosită, n-am dormit bine, fu replica ei.

- Poate că nu te-au lăsat problemele de conştiinţă s-o faci, nu?

- Ce tot spui, Janos? De ce nu m-ar lăsa conştiinţa să dorm?

- După cum ţi-am mai spus, opt săptămâni au fost o perioadă destul de lungă pentru amândoi. Poate ai obosit să mă tot aştepţi şi ai găsit alinare în braţele altui bărbat.

- Ce minte întortocheată ai, Janos! Cum poţi să gândeşti astfel?

- Nu este greu să gândeşti aşa ca mine. M-ai refuzat, n-ai vrut să facem dragoste, nu era normal să mă gândesc la motive? Singurul plauzibil este că ţi-ai găsit un iubit. Aşa este, Sara? zise el pe un ton ameninţător.

- Şi dacă ar fi aşa? Ce-ai face?

Timp de o secundă Janos o privi tăcut, cu ochi reci.

- Acum, când voi pleca din nou nu mă voi mai întoarce la tine, îi spuse el.

- Deci nu-ţi place să fii numărul doi, din câte înţeleg. De asta nu te mai întorci?

- Exact. Janos se apropie de ea zâmbindu-i. Ar fi trebuit să mă cunoşti de acum, vreau să fiu primul în muzică şi în dragoste. Janos o prinse în braţe şi o trase spre el vrând s-o sărute, dar înainte ca el s-o poată face Sara se trase înapoi, lovindu-se de un dulap.

- Ieri am cunoscut o prietenă de-a ta, zise ea. Elisabeth Herrenhoff. Am fost amândouă invitatele familiei Williams.

- Elisabeth este la Londra! exclamă el. Cât timp stă? Sper să apuc s-o văd înainte de plecare. Ţi-a spus că am locuit în casa lor la Viena, înainte de a veni aici?

- Mi-a spus multe lucruri despre tine, pe care tu ai considerat că este mai bine să nu mi le spui... închisoarea, Eva, copilul... De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre Eva?

Janos o privi de parcă ar fi vrut să

pătrundă în mintea ei şi să vadă ce era dincolo de această întrebare.

- Ce rost avea să-ţi vorbesc despre o femeie pe care am cunoscut-o cu ani în urmă şi care nici măcar nu mai este în viaţă?

- Ai iubit-o?

- A, asta era problema! Eşti şi geloasă acum! Am iubit-o în felul meu, zise el. Sara observă că el se întristase dintr-o dată şi o venă începuse să i se zbată în colţul ochiului. încerc din greu să nu mă gândesc la ea. Am trăit împreună o vreme. Apoi, eu am fost închis şi în timpul ăsta, ea a născut iar copilul a murit, pentru că eu n-am putut să am grijă de ei doi. Acum înţelegi de ce n-am vrut să-ţi vorbesc despre ea?

- Nici măcar despre propunerea făcută Ceciliei de a se mărita cu tine dacă ajungi la Londra?

Janos, care se îndreptase spre fereastră şi-i evita privirea, se întoarse brusc spre ea.

- Nu, zise el.

- Atunci? De ce nu mi-ai spus niciodată?

- Am presupus că ştii. Mi-am închipuit că verişoara ta ţi-a spus atunci când ai vorbit cu

ea la telefon.

- Nu mi-a spus şi n-am ştiut până aseară.
- Ţi-a spus Elisabeth?
- A presupus că eu eram englezoaica pe care ai cunoscut-o la Salzburg, care ţi-a promis să se mărite cu tine. Cecilia voia să se mărite cu tine, Janos?
- Da, zise el fără s-o slăbească din ochi.
- Ăsta era mijlocul de a te stabili în Anglia, nu?
- Nu pot nega că verişoara ta a făcut parte din planul meu.
- De asta ai fost atât de afectat când ai aflat că ea nu s-a ţinut de cuvânt şi s-a măritat cu altul! îl acuză ea.
- Dar între timp te cunoscusem pe tine!
- Şi m-ai acceptat pe mine în locul ei! Am fost substitutul Ceciliei! strigă ea. O, dacă nu m-ar fi prevenit Tom! Mi-a spus că m-ai păcălit să mă mărit cu tine. Şi

cât de uşor ţi-a fost, Dumnezeule! Sara vru să fugă în baie ca să-şi ascundă emoţiile dar el o prinse de umeri. Dă-mi drumul! strigă ea.

- Mai întâi trebuie să mă asculţi, Sara! Este adevărat că i-am propus Ceciliei să se mărite

cu mine şi că ea a fost de acord. Am sosit aici şi m-am îndrăgostit de tine. Da, Sara, m-am îndrăgostit de tine, adăugă el citind îndoiala în ochii ei. Când mi-ai spus că Cecilia s-a măritat eu m-am simţit eliberat, pentru că pe tot drumul spre Stonethwaite nu ştiam cum să scap de promisiunea făcută. Nu mă crezi?

- Nici nu mai ştiu ce să cred, sunt foarte dezorientată, oftă Sara.

Janos îl dădu drumul la mâini, apoi îşi băgă mâinile în buzunarele halatului, continuând s-o privească cu ochi goi.

- Cred că preferi să-l crezi pe Tom, zise el cu amărăciune. Mi se pare firesc, îl cunoşti de mai multă vreme, este compatriotul tău, iar eu voi continua să fiu acelaşi străin care trezeşte suspiciuni. Ceea ce ţi-am spus este adevărul, Sara, nu mai pot aduce alte argumente în favoarea mea. Am crezut că m-ai simţit şi ai înţeles că te iubesc.

- Nu cred că ai fost vreodată îndrăgostit de mine, continuă ea să-l acuze. Eşti un îndrăgostit de profesie, Janos, fără îndoială ai multă experienţă. Sara îşi muşcă buzele, apoi continuă: dar nu te iubeşti decât pe tine

însuţi. N-ai iubit-o nici pe Eva nici pe Cecilia, după cum nu mă iubeşti nici pe mine. Eşti un muzician foarte talentat dar ca om eşti cea mai josnică făptură... nu vreau să te mai văd vreodată!

Sara se întoarse şi părăsi încăperea înainte ca lacrimile să-i curgă pe obraji. în baie dădu drumul la robinete cu putere pentru ca să nu i se audă suspinele. După ce se mai linişti se duse în dormitor unde se îmbrăcă şi-şi împachetă lucrurile, gata de plecare. Tocmai închidea geamanatanul când Janos, îmbrăcat acum în pantaloni negri, cămaşă albă şi pulovăr negru, intră şi rămase în mijlocul încăperii, cu braţele încrucişate la piept.

- Unde te duci, Sara? o întrebă el în cele din urmă.

- Cu primul tren, la Manchester.

- Te întorci la Tom?

- Da, mă întorc la el, răspunse ea, cel puţin el nu pretinde că mă iubeşte şi nu mi-ar face nici un rău.

- Sara, începu Janos, apoi se opri şi-şi trecu o mână prin păr, încruntat de parcă i-ar fi fost greu să-şi găsească cuvintele. Ai impresia că

am profitat de tine pentru că am grăbit lucrurile. Am crezut că ştii despre aranjamentul cu Cecilia. Am fost convins că m-ai împiedicat să ajung la timp pentru a o prinde pe Cecilia tocmai pentru că mă plăceai. Janos se apropie de ea întinzând mâinile spre faţa ei. Nu cred că negi iubirea dintre noi...

- Nu mă atinge! strigă Sara. Să nu îndrăzneşti să mă atingi.

Janos se opri în mijlocul gestului şi-şi băgă mâinile în buzunare. Era foarte palid iar oboseala datorată drumului lung pe care-l făcuse cu avionul i se citea pe faţă.

- Mai trebuie să-ţi amintesc că eşti soţia mea şi am dreptul să te ating?

- Nu mai ai acest drept! Te-ai folosit de această căsătorie pentru a-ţi rezolva problemele şi nu te pot ierta! îşi luă jacheta. Aşa că nu te mai osteni să-ţi pui în valoare farmecele, de data asta nu vor mai funcţiona în cazul meu! Plec imediat ce voi găsi un taxi şi nu ne vom mai vedea niciodată, sper.

Sara trecu în camera de zi şi sună la staţia de taxiuri. în timp ce făcea comanda, Janos apăru îmbrăcat şi el de plecare, cu

geamantanul ei în mână.

- Sper că nu ai de gând să vii cu mine? îl întrebă Sara, iar el negă.

- Nu vin cu tine şi nici n-o să te urmăresc, Sara. Ai nevoie de timp pentru a trece peste această supărare, aşa că ţi-l voi acorda.

- Deci eşti de acord cu despărţirea?

- Dacă asta îţi doreşti tu... Eu mă întorc în Statele Unite luna viitoare, pentru mai mult timp de data asta.

- De ce? în timp ce-i punea întrebarea îşi aminti spusele Davinei: te va părăsi mai curând sau mai târziu, nu va fi cu tine toată viaţa... S-a folosit de tine. Se părea că fata ştia mai multe despre Janos... Poate că el îi făcuse confesiuni în timpul lecţiilor de pian. Sara îl urî pentru duplicitate.

- în timp ce eram la New York, Miklos Zala, celebrul dirijor care a părăsit Ungaria după cel de al doilea război mondial, m-a auzit cântând şi m-a invitat ca solist într-un concert pe care-l va susţine la

Lincoln Center. Este ceea ce am visat eu dintotdeauna, o ocazie pe care nu-mi pot

permite s-o ratez. Iar apoi, dacă voi avea noroc, vor fi şi alte oferte.

- Şi cum vei putea să stai în Statele Unite? Gheaţa din glas care tocmai începuse să se topească se strecura din nou prin venele ei realizând că el şi acum, când relaţia lor era aproape distrusă, punea tot muzica pe primul plan. Sau o să te însori cu vreo americancă pentru a putea să trăieşti acolo? Te rog să-mi dai de ştire, ca să divorţez.

Janos arunca flăcări. El murmură ceva în ungară, şi se îndreptă cu paşi repezi spre ea tocmai când sună soneria. Sosise taxiul. Smulgându-şi bagajul, Sara se repezi spre uşă şi ieşi trântindu-i-o în nas. Spera ca el s-o urmeze, dar uşa rămase închisă.

Sarei nu-i fu uşor să-l părăsească şi după o vreme ajunse să se întrebe dacă nu cumva prin despărţirea de el se pedepsise mai mult pe ea însăşi. Tânjea să-l vadă, să-i audă glasul măcar.

Trecură trei săptămâni şi când se gândea cum ar fi mai nimerit să ia legătura cu Ida Williams pentru afla ceva despre el, primi o scrisoare, foarte scurtă, de la el.

„Mâine plec la New York. Voi locui acolo o vreme. Aş fi vrut să vin la Manchester înainte de plecare, dar cum ştiu că nu vrei să mă vezi, n-am făcut-o. Aş vrea să-ţi scriu mai mult, să-ţi spun că ultimul an petrecut alături de tine a însemnat enorm pentru mine, dar întrucât nu mă pot exprima prea bine în engleză, renunţ. Şi, la ce bun? Tot nu m-ai crede.”
Janos.

Scrisoarea era plină de ştersături, fiindcă el avea dificultăţi la scriere, iar Sara rămase cu ea în mână o vreme, plângând după visul pe care-l trăiseră amândoi, dar care se destrămase prea curând.

Ea nu-i răspunse la scrisoare, neavând adresa lui din New York, iar el nu-i mai scrise. Cu trecerea timpului căsătoria lor devenea o fantasmă, ca un balon care fusese spart prea devreme, imediat ce se lovise de realitate. Separaţi nu numai de sutele de mile distanţă şi de ocean, dar şi spiritual, căci îşi văzuseră fiecare de munca lui, ea începu să simtă că nu s-au cunoscut niciodată.

Mai auzea câte ceva despre el de la Ida Williams, care-i scria regulat şi includea

tăieturi din ziare unde era menţionat numele lui Janos. încet dar sigur el urca scara succesului, ajunsese să cânte cu cele mai mari orchestre ale lumii.

„Vaszary este cel mai bun violonist, scria un critic. Să fim fericiţi că i s-a dat ocazia să vină aici să ne încânte, scria un altul. Este un magician al arcuşului, singurul capabil să redea sentimentele omului de rând...”

Sara se simţea mândră în asemenea ocazii. Apoi, îşi amintea cum o păcălise şi-şi şterge din minte amintirea lui. Se gândi că trebuia să divorţeze de el, dacă nu cumva o va face el primul.

Viaţa mergea înainte. Sara se dedică în exclusivitate muncii ei, în mare parte şi pentru a uita nereuşita ei căsătorie, iar când Tom Caldwell fu promovat ca director al fabricii, ea ocupă postul lui, de şef al serviciului de proiectare.

Era de Crăciun în cel de al doilea an de când se despărţiseră când primi o invitaţie de la părinţii Ceciliei să-şi petreacă vacanţa la Stonethwaite. O aşteptau şi pe Cecilia care urma să vină cu soţul şi fiul.

- I-am scris mamei şi am rugat-o să te invite, îi spuse Cecilia când se întâlniră. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat între tine şi Janos. Cred că ştii că toată America este nebună după el.

- Ai fost la vreun concert al lui?

- Nu încă, dar imediat ce se va anunţa vreunul la Los Angeles sau San Francisco, mă voi duce. Sara, ce s-a întâmplat cu voi? Mai sunteţi căsătoriţi?

- Da, dar suntem separaţi.

Cecilia nu se schimbase prea mult, cu toate că era mama unui băieţel dolofan de optsprezece luni, care dormea în încăperea alăturată. Arăta foarte tânără cu părul ei blond, faţa ovală şi ochii incredibil de albaştri.

- Chiar i-ai promis lui Janos să te măriţi cu el dacă ajunge în Anglia? o întrebă Sara.

- Da, este adevărat. Ce nebunie! Dar ai constatat că ştie să te facă să zici ca el. Mi-a spus că va fi o căsătorie de convenienţă. Eu eram îndrăgostită de el la vremea aceea, aşa că am acceptat. N-am crezut nici un moment că va reuşi să ajungă aici şi m-am cam speriat când mi-ai spus la telefon că se află în apartamentul tău. Nu puteam atunci să-ţi

spun la telefon adevărul, cu mama şi tata care ascultau uimiţi.

- Dar acum poţi să-mi spui.

- Bine, pune-te în locul meu. Dacă ar fi trebuit să te căsătoreşti cu Philip, a doua zi ai fi avut chef să-ţi apară un străin căruia i-ai promis să te măriţi cu el, aşa, într-o doară? Philip este un scump şi-l iubesc foarte mult, dar este cam puritan şi n-ar fi fost de acord cu ceea ce am făcut; nu puteam risca să-l ofensez.

- Aşa este, zise Sara, dar ar fi fost bine să-mi fi spus adevărul despre Janos.

- El ar fi trebuit s-o facă, dar bănuiesc că n-a făcut-o, nu?

- Nu, a făcut-o altcineva, după un an de la căsătorie.

- îţi mărturisesc că n-am crezut că vei merge până acolo încât să fii un substitut al meu, dar s-a terminat cu bine, nu?

- Ce vrei să spui? întrebă Sara.

- El a reuşit să facă ceea ce n-ar fi putut face în Ungaria şi are succes datorită nouă. Nu-ţi pare bine că l-ai ajutat? Dumnezeule,

nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de el! exclamă Cecilia văzând privirea Sarei.

- Ba da, şi încă prosteşte.
- N-am ştiut, zise Cecilia. Dar el nu te-a iubit?
- Aşa spunea, dar a fost numai pentru a mă lua de nevastă. Acum ştiu că se grăbea să se însoare ca să poată cânta cu New Century Orchestra.
- Dumnezeule! exclamă Cecilia. De când v-aţi despărţit?
- In aprilie vor fi doi ani. I-am spus că nu vreau să mai fiu cu el, iar el a plecat în Statele Unite. Am făcut o greşeală şi am plătit scump pentru ea.
- Imi pare rău, draga mea.Te-am crezut mai puternică, tu nu erai ca mine care mă îndrăgosteam tot timpul... am crezut c-o să ştii cum să procedezi cu Janos.
- Mai bine să nu mai vorbim despre el.
- Bine, zise Cecilia veselă, hai să vorbim despre tine. Spune-mi cu ce te ocupi acum. Mama-mi spunea că ai făcut carieră. Tot Tom Caldwell este şeful tău?

- Nu, el a fost promovat, iar eu am trecut pe postul
lui.
- Grozav! Călătoreşti mult?
- In primăvară voi pleca în Georgia pentru câtva timp.

- Grozav! repetă Cecilia. După aceea vino la noi, în vacanţă. Avem o casă frumoasă, cu vedere la Pacific. Eu cânt în orchestra locală care aparţine unei organizaţii non-profit. Te rog, vino, Sara, California este un loc minunat!

Aşa că Sara îşi ţinu promisiunea şi o vizită pe Cecilia, iar California i se păru într-adevăr raiul pe pământ. Fusese primită foarte călduros de rudele şi prietenii Ceciliei, iar apoi visul de a-l mai vedea o dată pe Janos i se împlinise. Din nou avu impresia că el a descoperit-o în sală şi cântă numai pentru ea.

Dar ea trebui să-şi amintească mereu că el era în primul rând artist, un creator de iluzii prin muzică, nu putea să iubească.

Ultimele acorduri triste ale Serenadei se stinseră, apoi se lăsă tăcerea. Când Janos se înclină, izbucni un ropot de aplauze şi

auditoriul se ridică în picioare.

Capitolul 5

- Minunat! exclamă Myrna Bixman, îndreptându-se spre foaier. Nu crezi?

- Da, a fost minunat! admise Sara. Ea se mai afla încă sub impresia amintirilor, uşor dezorientată, nemaiştiind dacă se afla în Anglia sau în America.

- Ce onoare pentru mica noastră orchestră să cânte cu el! continuă Myrna, îndreptându-se spre foaier unde erau aşteptate de Glenn, Philip şi Charles. Şi el care a venit doar pentru draga noastră Cecilia.

- N-am ştiut, zise Sara readusă brusc la realitate. Nu mi-a spus nimic.

- A vrut să te ia prin surprindere, zise Myrna, nu fără oarecare ironie în glas. Sara se întrebă dacă aceasta ştia care era relaţia dintre ea şi Janos.

- Cum a luat legătura cu domnul Vaszary? întrebă ea.

- A aflat că avea concert la Los Angeles şi s-a dus să se întâlnească cu el la începutul

săptămânii, zise Myrna, profitând de înălţimea ei pentru a privi prin foaier, unde se aflau mulţi cunoscuţi. Bănuiesc că ţi-a spus cum s-au cunoscut, când erau studenţi. Din fericire el şi-a amintit de ea şi a fost de acord să vină să cânte cu orchestra noastră. Sper că ea va reuşi să-l aducă aici să-l cunoaştem, apoi să-l invităm la petrecerea pe care eu şi soţul meu o vom da pentru membrii orchestrei. Eşti şi tu invitată, draga mea.

- Da, mulţumesc, Myrna, răspunse Sara şi panica puse dintr-o dată stăpânire pe ea. Nu ştia cum să dispară înainte ca Cecilia să-şi facă apariţia cu Janos.

- A, dar iat-o pe Cecilia, îl aduce şi pe domnul Vaszary! exclamă Myrna entuziasmată. Pe noi ne caută, mai zise ea şi făcu un semn cu mâna.

întorcând capul, curioasă să-l vadă cât mai repede, Sara privi în direcţia spre care se agita Myrna. Pe lângă fracul negru al lui Janos, părul blond al Ceciliei strălucea ca un soare, iar faţa îi exprima fericire şi

mulţumire pe măsură ce îl prezenta

cunoscuţilor. în spatele lui Janos era o femeie înaltă, elegantă, zveltă, cu părul negru prins la spate. Şi ea zâmbea fericită.

- Magda Scott, şopti Glenn, mă refer la cea din urma lui Vaszary, îi explică el. Este actriţă, şi ea tot unguroaică. Scott este numele soţului ei. Se spune că are o relaţie cu Vaszary şi imediat ce ea va reuşi să divorţeze se vor căsători.

- Dar el nu se poate căsători, este însurat, zise Sara revoltată.

- Adevărat? Cu cine? N-am văzut nimic menţionat în program, deşi erau multe detalii despre viaţa lui.

Sara îşi muşcă buzele.

- Am citit undeva, nu-mi amintesc unde, că este căsătorit.

- Dacă este aşa, va divorţa, ca Magda. La artiştii de la Hollywood este ceva obişnuit.

- Dar el nu este actor de Hollywood, protestă Sara. El... Sara deveni conştientă de felul în care o privea Glenn. El este un bărbat deosebit.

- Vorbeşti de parcă l-ai cunoaşte, zise Glenn.

- Da, îl cunosc, recunoscu ea.

- Sara, o, draga mea, uite pe cine am adus!

Nu vreau să te mai văd niciodată. Niciodată! Propriile ei vorbe îi răsunară în minte. Sara, ţi-l aminteşti pe Janos, nu?

Oare Cecilia era intenţionat răutăcioasă? Sau o făcea doar pentru urechile celorlalţi?

- Sigur că mi-l amintesc! Ce mai faci, Janos? întrebă ea întinzându-i politicoasă mâna. Ai cântat minunat.

Janos îi luă palma în mâinile sale şi i-o sărută.

- Am cântat pentru tine, Sara, zise el reţinându-i mâna.

- Ai ştiut că sunt în sală? zise ea, încă o dată prinsă în acea fragilă pânză de păianjen a relaţiei lor, simţind că acei doi ani de despărţire nici n-ar fi trecut.

- Cecilia mi-a spus chiar înainte de începerea concertului, zise Janos privind-o de parcă ar fi vrut s-o facă să simtă că era cea mai importantă fiinţă pentru el.

Ea încercă să evite acea privire şi-şi eliberă mâna. Era convinsă că şi acum Janos făcea ceea ce făcuse întotdeauna, ceea ce nu se putea abţine să facă atunci când se afla în faţa unei femei frumoase. Nimeni nu părea să-

i privească pentru că Cecilia o atrăsese pe Myrna într-o discuţie, iar Charles, Glenn şi Philip discutau cu alţi prieteni.

- Sara, dacă este posibil, aş vrea să ne întâlnim undeva, doar noi doi, şopti Janos.

- Janos! Se auzi glasul profund şi puternic al unei femei. Nu este mai bine să mergem în Beverly Hills? Chiar trebuie să mai pierdem vremea pe aici?

- Nu încă. Janos se întoarse spre Sara spunându-i: aş vrea să ţi-o prezint pe Magda Scott. Magda, ea este Sara, soţia mea.

Janos arăta ca un puşti care declanşase fără să vrea un foc de artificii, amuzându-se de figura uimită a Magdei. Dar şi pe Sara o luase prin surprindere şi de aceea se întoarse repede să vadă dacă mai auzise cineva discuţia lor.

- Glumeşti! zise Magda, care-şi recăpătase siguranţa de sine şi-i aruncă Sarei o privire prin care o făcu să se simtă prost fiindcă era îmbrăcată într-o rochie simplă, de bumbac.

- Nu glumesc, suntem căsătoriţi de trei ani.

- Domnule Vaszary, se auzi vocea Myrnei, aş dori să te invit la petrecerea pe care eu şi soţul meu o dăm în cinstea dumitale şi a

orchestrei.

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi, zise Sara încercând să-şi facă loc printre cei care doreau să-şi ocupe locurile acum, când pauza se terminase.

- Ai luat-o într-o direcţie greşită! zise Glenn care veni după ea apucând-o de mână.
- Nu mai pot sta acolo, trebuie să plec, zise Sara şi-şi duse o mână la frunte.
- Eşti foarte palidă, constată Glenn. Vrei să iei puţin aer curat?

El o conduse spre ieşire, unde Sara trase în piept aerul proaspăt al nopţii californiene, încărcat de miresme de flori.

- Te simţi mai bine?
- Da, mulţumesc, Glenn, aveam nevoie de aer curat.
- Vrei să mai intrăm în sală?
- Nu, nu tocmai.
- Vrei să te conduc acasă? Sau să facem o plimbare pe coastă şi să-ţi arăt ascunzătoarea mea? De mult am vrut să te duc acolo, dar nu s-a ivit ocazia. Putem să bem ceva şi să ascultăm muzică.
- Şi petrecerea Myrnei?

- Vrei să mergi?

Sarei îi reveni dintr-o dată în minte imaginea Magdei Scott şi felul posesiv în care se agăţase de braţul lui Janos, şi simţi gelozie. Dacă Janos ar fi

adus-o şi pe Magda la petrecere, cum ar putea ea să fie calmă şi liniştită în faţa unei asemenea provocări?

- Nu, nu vreau să merg, zise ea zâmbindu-i lui Glenn. Mai bine arată-mi ascunzătoarea ta.

- Atunci, ce mai aşteptăm? Să mergem!

Drumul dură aproape o oră pe o autostradă pe care o părăsiră la un moment dat pentru a o lua pe un drum lateral, printre pini Monterey. „Ascunzătoarea” era o casă cu câteva niveluri, care denota influenţe spaniole, dar interiorul era ultramodern, din lemn alb şi covoare cu design original. Tablouri ale pictorilor americani împodobeau pereţii. Se aşezară pe o sofa de unde puteau vedea oceanul. Ascultară jazz cu Dave Brubeck şi saxofonul lui George Benson.

- Vii des aici? întrebă Sara care sorbea dintr-un punci pe care i-l adusese un mexican înalt cu ochii negri.

- Ori de câte ori timpul mi-o permite, adică

nu prea des, sau mai bine zis nu atât de des precum aş dori. Sau poate dacă aş avea pe cineva cu care să împart toate acestea, aş veni mai des. Mi-aş dori să fie cineva ca tine, Sara.

- Este un loc minunat, remarcă ea neputând scăpa de starea de nervozitate declanşată de Magda Scott.

Până la întâlnirea cu Janos şi Magda se simţise bine în compania lui Glenn. Şi fiind o considerabilă diferenţă de vârstă între ei, fiindcă el avea vreo patruzeci şi cinci de ani, ea îl considerase un fel de frate mai mare.

- Te vei întoarce curând în Anglia?

- Din păcate, da. M-am simţit minunat aici, dar vacanţa mea se termină peste câteva zile.

- Ai vreun iubit care te aşteaptă?

- Nu, zise ea uimită, dar de ce-mi pui o astfel de întrebare?

- Ai fost vreodată căsătorită, Sara?

- Da, zise ea cu glas pierit şi cu ochii în jos.

- Şi ai divorţat?

- Nu încă.

- O vei face curând?

Imaginea Magdei Scott defilă din nou prin faţa ochilor ei, apoi îl auzi pe Janos care o

întreba dacă se puteau întâlni undeva, doar ei doi. Să discute problema divorţului, probabil.

- Poate, şopti ea. Dar de ce mă întrebi?

- Aş vrea să mă căsătoresc cu tine, Sara.

Ea ridică încet capul şi-l privi cum o face cineva care aude ceva neaşteptat.

- Te surprinde?
- Sigur că da, abia ne cunoaştem.
- La cât timp te-ai căsătorit cu soţul tău? Săptămâni, luni, ani? Sau... zile?

Luată prin surprindere Sara nu-i răspunse, goli paharul amintindu-şi cum o curtase Janos şi cum ea nu fusese capabilă să reziste pasiunii. Puse paharul pe măsuţa aflată în faţa lor şi-i spuse foarte rece:

- Nu este problema ta, Glenn.
- îmi place cum mă pui la punct, Sara. Şi, desigur, ai dreptate, nu este problema mea. Nici prima mea căsătorie nu trebuie să te intereseze. Ştii că şi eu am fost căsătorit, nu?
- Da, mi-a spus Cecilia.
- Am divorţat acum zece ani de Tracy, iar fiica noastră are treisprezece ani.
- Locuieşte cu mama ei? întrebă Sara din politeţe.
- Da, atunci când nu este la şcoală.

Câteodată vine aici într-o mică vacanţă dar mărturisesc că nu ne înţelegem prea bine, nu mai pot accepta toate nebuniile adolescenţei. Te-ar deranja dacă fiica ta vitregă ar veni aici câteva zile pe an?

- Dar încă n-am acceptat să mă căsătoresc cu tine, Glenn!

- Este adevărat, dar sper că te vei gândi serios la propunerea mea înainte de a părăsi America.

- Nu mă pot decide atât de repede! Va trebui să divorţez mai întâi. Poate că n-o să vreau să mă recăsătoresc atât de curând.

- Da, este posibil şi mi se pare normal să nu te grăbesc. După un eşec nu dai buzna în altul. Şi eu am simţit la fel după experienţa mea cu Tracy. Dar acum ştiu ce vreau de la o femeie şi cred că tu ai fi partenera de care am nevoie. Avem multe în comun.

- Zău? Şi care ar fi acelea?

Sara privi în jur la interiorul luxos, gândindu-se cât de diferite erau mediile din care proveneau. Membru al unei familii foarte bogate, el nu ştia cum este să trăieşti fără confort material. Nu ştiuse cum este să suferi

ceea ce suferise Janos. Totul i se oferise pe tavă.

- Suntem amândoi practici şi avem capetele pe umeri, zise el. De exemplu, spre deosebire de fosta mea soţie, tu n-ai intra în panică dacă ţi-aş cere să organizezi o cină pentru douăzeci de invitaţi, la care guvernatorul statului ar fi invitat de onoare.

- Nu cred că m-aş agita prea mult.
- N-am de gând să pretind că m-am îndrăgostit de tine, Sara. Suntem doi adulţi care s-ar putea înţelege bine.
- Dar aş vrea să-mi continuu munca...
- Asta te-ar face fericită?
- Sunt pasionată de design şi nu cred c-aş putea renunţa la munca mea pentru a mă ocupa doar de casă.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, după care Glenn zise:

- Chiar trebuie să lucrezi tot timpul pentru fabrica aia de textile? De ce nu lucrezi pe cont propriu, să creezi modele pe care apoi să le vinzi altor companii?

Era ceva ce Sara sperase dintotdeauna să poată face, dar neavând prea mult capital nu se putuse lansa într-o astfel de afacere.

- Da, aş putea, dacă ar exista şi o susţinere financiară corespunzătoare, replică ea.

- Mărită-te cu mine şi o vei avea, zise Glenn vorbind ca un om de afaceri. Iţi voi oferi experienţa mea de director de vânzări al uneia dintre cele mai mari companii din ţară şi-ţi voi promova modelele unde vei vrea, iar numele de Sara Cranston va ajunge

cunoscut pretutindeni. Ce zici, am putea pleca de la asta în căsătoria noastră? Vei continua să-ţi faci munca de designer iar eu te voi susţine.

Era opinia unui bărbat practic, cu capul pe umeri, care ştia ce vrea şi care considera iubirea un lucru neesenţial într-o căsătorie. Sara se simţi stânjenită amintindu-şi dintr-o dată cu durere în suflet felul pasionat în care Janos îi făcuse curte. Privindu-l pe Glenn nu şi-l putea imagina îndrăgostit sau făcând dragoste. în mod sigur pe el nu l-ar interesa să provoace o femeie la o reacţie pasională, aşa cum făcea Janos de fiecare dată.

- Ei, ce zici, Sara? Cum ţi se pare oferta mea?

- Mă voi gândi, zise ea evaziv.

- Sunt sigur c-o vei face. Cât de repede poţi divorţa?

- Nu ştiu sigur. Eu... va trebui să discut cu Janos mai întâi.

- Janos? repetă Glenn. Te referi la Vaszary?

- Exact.

- A, de asta erai atât de sigură că este căsătorit. Dar de ce aţi păstrat secretul amândoi? Când am văzut că-l aduce Cecilia în grupul nostru n-aş fi bănuit că odată aţi fost intimi. De când v-aţi despărţit?

- De doi ani.
- El te-a lăsat sau tu?
- Ne-am despărţit de comun acord.
- Atunci nu vor fi probleme când vei vrea să divorţezi.
- Sper că nu... Iar acum trebuie să mă duc la Cecilia, îşi va face probleme din cauza mea.
- Ar fi bine să-l prinzi pe Vaszary înainte de a pleca la Los Angeles. Dacă vrei pot s-o sun pe Myrna, să întreb dacă este la petrecerea ei. Ai putea discuta cu el şi aranja lucrurile imediat.
- Nu, prefer să-i scriu, divorţul se poate aranja fără să fie nevoie să ne mai vedem

vreodată.

- Acum înţeleg de ce ai părăsit sala de concerte ca o vijelie şi de ce n-ai vrut să mergi la petrecerea Myrnei. Ti-e teamă de el?

- Teamă? Nu. Numai că nu mai vreau să-l văd, căsătoria noastră a fost una de convenienţă, pentru ca el să poată rămâne în Anglia după ce-a scăpat din Ungaria. Cred că şi el abia aşteaptă să scape din această căsătorie formală.

- Bine, în acest caz n-o mai sun pe Myrna. Acum vreau să-ţi arăt şi restul casei, pentru ca atunci când te vei întoarce în Anglia să ai la ce să te gândeşti.

*
* *

Era ora unu noaptea când maşina lui Glenn lăsă în urmă tufele de oleandru ale luxoasei sale vile, pornind spre ranchul familiei Merton, aflat pe malul oceanului, nu departe de golful Morro. Cecilia şi soţul ei se întorseseră acasă.

- Cred că s-au culcat deja, şopti Sara văzând că maşinile erau în garaj deşi nu era nici o lumină aprinsă.

- Poţi intra fără să-i deranjezi?

- Cred că da, camera mea are vedere spre ocean.

- O să te conduc până acolo, să mă asigur că ai intrat cu bine.

- Iţi mulţumesc pentru grijă, zise ea şi încercă să deschidă fereastra camerei. Şi pentru faptul că mi-ai arătat „vizuina” ta.

- A fost plăcerea mea, Sara, o asigură el. Sper că ai luat în serios propunerea mea de căsătorie.

- Mă voi gândi la ea. Noapte bună, Glenn.

El ezită o secundă apoi se întâmplă ceea ce ea şi-ar fi dorit cel mai puţin, Glenn o sărută.

- Poate şi asta te va ajuta să iei o hotărâre, zise el. Noapte bună, Sara. Ne vedem mâine.

El mai aşteptă până când Sara intră în cameră pe fereastră. Răsuflând uşurată că era în sfârşit singură, Sara aprinse lumina. Deşi era târziu, nu se simţea deloc obosită. îşi dorea ca Cecilia să nu se fi culcat şi să poată vorbi cu ea, să afle despre petrecerea Myrnei şi mai ales despre Janos şi iubita lui, Magda Scott.

Dar ce mai conta dacă Janos o dusese la petrecere? Ce mai conta dacă el avea o

aventură cu acea actriţă frumoasă? Auzi un zgomot care o făcu să creadă că Glenn se întorsese. Privind spre fereastră observă cum aceasta se deschide şi Janos pătrunse în încăpere, la fel cum făcuse şi ea. Era îmbrăcat cu pantaloni negri şi cămaşă albă descheiată, fără cravată şi jachetă....

- Ce cauţi aici? reuşi ea să îngaime.

- Am aşteptat să te întorci. Unde ai fost, Sara?

- M-a invitat un prieten să-mi arate casa.

- Cel care te-a sărutat aici? L-am văzut şi am aşteptat politicos ca el să plece. M-am bucurat că te-ai întors acasă, Sara şi n-ai rămas cu prietenii tăi acolo. Am sperat să te întâlnesc la petrecere, şi înevăzându-te am întrebat-o pe Cecilia despre tine, iar ea m-a invitat aici. De ce n-ai venit la petrecere? Ai vrut să mă eviţi?

- Da, într-un fel... zise Sara evitându-i ochii care-i evocau atâtea amintiri. De ce ai vrut să mă vezi?

- Am vrut să văd cum mai arăţi, dacă mai eşti aşa cum mi te aminteam, zise Janos venind spre ea. Eşti la fel dar totuşi ceva s-a schimbat la tine. Ti-ai schimbat coafura şi ai

început să te machiezi. Şi parcă eşti mai rece, mai sobră ca de obicei.

- Sper că nu te aşteptai să fiu la fel după cele ce mi-ai făcut, îi răspunse ea trântind uşa unui dulap, privindu-i imaginea reflectată de oglinda dulapului. Observă că se mai îngrăşase, că nu mai era atât de tras la faţă.

- Nu te-am păcălit pentru ca să te măriţi cu mine, Sara, ai făcut-o de bunăvoie.

- N-aş fi făcut-o dacă aş fi ştiut că ai venit în Anglia ca să te însori cu Cecilia.

- Nu? Ba cred că ai fi făcut-o oricum. Tânjeai să fii iubită, să te căsătoreşti.

- Bănuiesc că ai venit să discutăm despre divorţ, ca să te poţi recăsători, îi spuse ea cu răceală în glas. Ar fi mai bine să ne axăm pe discuţia referitoare la despărţire, Janos.

- Sara, ţi-am lăsat destul timp de gândire.

- M-am decis în urmă cu doi ani. Iar acum sunt obosită şi aş vrea să mă culc, mai ai ceva de spus?

- Poţi să te culci iar eu voi sta aici în fotoliu, să te veghez, Sara.

- N-am chef să mă dezbrac cu tine în cameră, te rog să ieşi!

- întotdeauna ai fost o pudică.

- Janos, te rog, du-te în camera ta. Vom continua discuţia dimineaţa.
- De ce nu acum? Este deja dimineaţă. Nu-ţi face probleme, draga mea, dezbracă-te şi culcă-te.
- Şi amanta ta nu-şi va face probleme neştiind unde te afli?
- Amantă? Care amanta? întrebă el foarte senin.
- Nu pretinde că nu ştii, mă refer la iubita ta, Magda Scott. Sunt sigură că Cecilia n-a putut să n-o invite şi pe ea aici.

Janos deveni dintr-o dată serios.

- încă o dată observ că eşti gata să crezi tot ce spune lumea despre mine. Magda nu este aici, s-a întors la Beverly Hills. Intre noi nu este ceea ce presupui tu. N-am o relaţie cu ea.
- Dar vrea să se mărite cu tine.
- Oare? Cine ţi-a spus asta? Cel care te-a sărutat acum câteva minute? El este succesorul lui Tom Caldwell?

- N-am fost îndrăgostită de Tom Caldwell. Şi nu sunt nici de Glenn Bixman.
- De ce te-aş crede când am văzut cum te-a sărutat, cu patimă, ca un îndrăgostit? Şi nici

nu l-ai respins.

- N-a fost un sărut de îndrăgostit, zise ea observând că Janos o privea cu scepticism. Nu cred că vei înţelege. Acum aş vrea să te duci în camera ta, vom discuta mâine problema divorţului.

- Nu vreau să discut despre divorţ.

Privindu-l aşa cum stătea în faţa ferestrei, Sara îşi spuse că el mai era o ameninţare pentru liniştea ei sufletească.

- Ai spus că vrei să discutăm, Janos.

- Da, să discutăm despre noi, să facem dragoste.

- Niciodată! Sara îşi acoperi urechile cu palmele pentru a nu mai auzi ce i se spunea. Janos, nu vreau să te mai văd, te rog să pleci, chiar acum.

Dar în momentul acela simţi cum Janos îi desfăcea fermoarul rochiei negre. Era prea târziu pentru ca ea să se întoarcă. Janos o sărută pe umăr.

- De ce faci asta, Janos? întrebă ea încercând să găsească fermoarul şi să-l tragă la loc.

- Pentru că de doi ani nu mă gândesc decât la momentul în care aş putea să-ţi ating din nou pielea

albă ca laptele, murmură el, ca şi acei pistrui de pe umeri. Ti-am simţit lipsa, Sara. Tot spunându-i aceste vorbe, el o sărută.

Sara simţi dintr-o dată că îi dispare voinţa de a-l respinge, că simţurile ei reacţionează la atingerea lui. Luptând cu dorinţa care pusese stăpânire pe ea, Sara mai făcu un ultim efort de a se elibera.

- Te rog, dă-mi drumul, gemu ea. Te rog, eliberează-mă!

Pentru un moment, Janos o eliberă, dar apoi o prinse de mijloc.

- Să te eliberez? repetă el.

- Da, vreau să mă eliberez de tine, şopti ea. Mâinile ei porniră, în pofida voinţei ei, spre umerii lui, şi ea îi descheie încet nasturii cămăşii.

- De ce, Sara? murmură el luându-şi o mână de pe umărul ei de unde rochia începuse să alunece pentru că fermoarul îi era desfăcut. încet, el o trase în jos.

- Pentru ca să mă pot mărita cu altcineva, zise ea, ridicând şi celălalt braţ pentru ca el să-i poată scoate rochia.

- Cu cel care tocmai te-a sărutat? întrebă el, încercând să-i descheie cordonul rochiei pe

care, cu o mişcare, o lăsă să cadă pe podea.

- Da, răspunse Sara. Acum, când rămăsese doar în lenjeria intimă, ultimele graniţe fuseseră înlăturate, Sara simţi cum dorinţa pune stăpânire pe ea. Ce vrei să faci, Janos? întrebă ea înlănţuindu-l cu braţele.

- Voi face dragoste cu tine. Apoi, voi face ce am vrut să fac în dimineaţa în care m-am întors la Londra, ceea ce ar fi trebuit să fac atunci.

Pentru un moment Sara deveni conştientă de ceea ce se întâmpla şi încercă să se elibereze, dar braţele lui se strânseră tot mai tare în jurul ei şi Janos o ridică încet, ducând-o spre pat.

- Nu! strigă ea, luptându-se să se elibereze. N-ai înţeles, Glenn m-a cerut de nevastă aşa că vreau să mă eliberez, vreau divorţul! Nu vreau să fac dragoste cu tine!

- Ba vrei, Sara, nu mai pretinde că nu vrei; chiar dacă m-ai zgâria pe faţă nu m-ai împiedica să fac ceea ce doresc. Poţi să spui ce vrei, dar vei face dragoste cu mine, Sara, eşti a mea...

- Nu sunt! Nu sunt a nici unui bărbat! Nu mă poţi avea împotriva voinţei mele!

- Desigur, n-o voi face împotriva dorinţei tale, dulcea mea Sara. Janos îi cuprinse faţa cu palmele lui, şi o privi cu ochii lui mari. Dumnezeule, Sara, dacă ai şti

cât de mult am visat la acest moment... Janos o sărută cu violenţă la început iar ea simţi nevoia să-i răspundă la fel. îi sfâşie cămaşa, apoi când între ei nu se mai afla nici o piedică făcură dragoste ca o melodie dulce interpretată de vioară care izbucneşte dintre alămuri, printre acordurile pasionale ale violoncelului.

După ce făcură dragoste adormiră, iar spre dimineaţă Sara se trezi prima şi stinse lampa de pe noptieră, observând că era opt fără un sfert, apoi îl privi pe Janos, ascultându-i respiraţia regulată. Auzi vocea Aurorei, menajera Ceciliei, apoi plânsul lui Paul, copilul acesteia.

Un copil. Gândul acesta îi trecu repede prin minte luminându-i trăsăturile. îşi duse mâna la pântece. Se gândi că ar putea rămâne însărcinată, fiindcă nu-şi luase măsuri de precauţie şi se afla într-o perioadă fertilă. Se întoarse şi-l privi pe Janos. De data asta el o privea cu ochii larg deschişi. Sara se înfioră

amintindu-şi cu câtă uşurinţă cedase dorinţelor lui. Dacă va rămâne însărcinată va fi numai vina ei.

- îţi aminteşti Hanul Fazanului? murmură Janos.

- Dar tu?

- Mi l-am amintit adeseori în nopţile când dormeam într-o cameră de hotel, într-un oraş zgomo-

tos unde concertam. îmi amintesc că pe malul unui lac am văzut o casă care era de vânzare. Mai ţii minte cum am discutat că am putea s-o renovăm?

O, Dumnezeule, ce voia să-i facă acest bărbat? Nu-i voise numai trupul, voia să-i sfâşie şi inima. Făcea ceea ce făcuse întotdeauna, se juca cu sentimentele ei, o făcea să creadă că fusese iubită. Dar ea nu mai putea suporta asta.

- Nu, nu-mi amintesc şi nici nu vreau s-o fac, zise ea rece, scăpând din braţele lui. Se duse şi-şi luă capotul din dulap.

- Aş vrea să mai merg acolo, la Lake District, zise el încet.

- Este o zonă în care plouă tot timpul, îi

tăie ea cheful, îndreptându-se spre fereastră. Soarele care răsărise deja îi umplu sufletul de bucurie. Era o altă dimineaţă californiană superbă.

- Mi-ar plăcea să am o casă acolo, la marginea lacului, unde să mă retrag atunci când nu am concerte, nici nu înregistrez.

- Nu i-ar plăcea Magdei Scott.

Janos nu-i răspunse dar ea îl auzi dându-se jos din pat. După ce se îmbrăcă se apropie de ea.

- Trebuie să plec într-o jumătate de oră, să prind avionul de Los Angeles, iar de acolo plec la Mexico City. Tu cât mai rămâi aici, Sara?

- Plec peste două zile.

- După Mexico mă întorc la New York, unde predau la o şcoală de muzică. Dar aş putea fi la Manchester prin iulie. Am putea merge atunci la Lake District, să vedem dacă s-a vândut casa aceea.

- De ce crezi că te-aş ajuta să-ţi cumperi o casă, Janos?

- Pentru că eşti soţia mea.

- Nu crezi că-mi ceri prea mult, Janos?

Consideri că dacă ne-am întâlnit accidental şi m-ai făcut să-ţi cedez, sunt gata să-mi reiau viaţa alături de tine, atunci când din întâmplare ne aflăm în aceeaşi ţară? Noaptea trecută n-a schimbat nimic.

- Nu te-am forţat să faci dragoste cu mine, îi spuse Janos printre dinţi. Ai vrut să faci asta, la fel de mult ca şi mine. Am fost despărţiţi atâta vreme.

- Te rog să vorbeşti doar în numele tău! i-o reteză
ea.

- Nu văd de ce ar trebui să-mi cer scuze, zise el exasperat. Nu te-am văzut de doi ani...

- Ai fi putut s-o faci dacă ai fi dorit asta, îi spuse Sara, amintindu-şi cât îşi dorise ca el să se întoarcă în apartamentul lor din Manchester. Ştiu că ai fost în Anglia de trei ori de la separarea noastră.

- Văd că eşti foarte bine informată în privinţa mişcărilor mele. Dar nu cumva uiţi ceva? Acum doi ani mi-ai spus că nu vrei să mă mai vezi, aşa că am stat departe de tine. Am şi eu mândria mea. Nu ne-am fi întâlnit dacă n-aş fi fost invitat să cânt cu orchestra

asta aseară.

- Desigur, pentru tine muzica este întotdeauna pe primul plan. Aşa va fi mereu. Oamenii nu prea contează pentru tine... doar atunci când te poţi folosi de ei cum ai făcut-o cu mine. Şi dacă te-aş ruga acum să nu mai pleci nici la New York, nici la Mexico City, ci să stai cu mine, ai face-o?

- Nici tu n-ai veni cu mine, dacă ţi-aş cere-o! Te-ai întoarce la Manchester, să lucrezi în fabrica aia blestemată.

- îmi place ceea ce fac şi mai presus de toate trebuie să-mi câştig existenţa într-un fel.

- Iar eu sunt obligat să cânt pentru marele public, asta este viaţa mea.

- Deci, nu mă iubeşti.

- Şi eu încep să realizez că tu nu m-ai iubit niciodată, remarcă el cu amărăciune, după care deschise uşa, o mai privi o dată şi-i spuse: la revedere, Sara, şi dispăru.

Pentru un moment Sara rămase cu privirile aţintite asupra plajei, urmărind valurile, ascultând zgomotele care răzbăteau din casă, un zgomot de motor, apoi liniştea care se lăsă de parcă ar fi plecat toată lumea.

Se luptase cu pornirea de a-l însoţi pe Janos la Los Angeles şi Mexico City, pentru că asta ar fi făcut-o să scadă în propriii ei ochi. Cedase pornirilor lui fizice, dar asta nu era calea spre dragostea adevărată.

O bătaie în uşă o făcu să revină la realitate. Se întoarse plină de speranţă, aştepând să vadă ochii lui Janos. Se grăbi să deschidă, dar suferi o cruntă dezamăgire când o văzu pe Cecilia care-i adusese tava cu micul dejun.

- Unde ai dispărut aseară după concert? De ce n-ai venit la petrecerea Myrnei? începură întrebările ei, ca răpăitul unei mitraliere.

- Nu-ţi dai seama de ce?

- Ca să-l eviţi pe Janos.

- Da, la început din acest motiv. Dar de ce nu mi-ai spus că el va fi solistul concertului? Sara ridică tonul. Cum ai putut fi atât de crudă cu mine?

Noaptea petrecută cu Janos o făcuse să nu-şi mai poată controla emoţiile.

- Am fost convinsă că dacă ai fi ştiut că el este solistul n-ai fi venit la concert. Şi nu

consider că am fost crudă, ci dimpotrivă, am făcut un gest frumos, am vrut să vă ajut să vă împăcaţi. L-ai părăsit de doi ani, Sara!

- Nu l-am părăsit de bunăvoie!

- Sara, am citit în privirile tale că-ţi lipseşte. Aveai acea privire pe care o are o femeie care a pierdut ceva foarte drag, o femeie care a fost iubită iar acum nu mai este şi asta o face nesigură pe ea şi nefericită. Şi Janos era dezamăgit şi nefericit când l-am văzut, la Los Angeles. Nu mai era cel pe care l-am cunoscut la Salzburg. Şi am mai observat că era sătul de Magda Scott care se tot ţinea după el. De asta l-am invitat să stea în casa noastră şi i-am dat dormitorul de lângă al tău.

- Mă mir că nu l-ai trimis direct în camera mea; oricum, a dormit aici.

- Nu mai spune! Cecilia zâmbi. Atunci, totul este în ordine, v-aţi împăcat? Tu arăţi mai bine, chiar dacă ai cearcănele alea sub ochi.

- Cecilia, încetează! Vorbeşti de parcă satisfacţia sexuală ar fi totul în viaţa unei femei! Şi nimic nu merge bine, dacă vrei să ştii! Nu s-a schimbat nimic! Sunt tot pe locul doi, femeia cu care se culcă, doar atunci când

se întâmplă să se afle în acelaşi loc cu ea, femeia cu care s-a însurat ca să poată rămâne în Anglia. El nu mă iubeşte şi nici eu nu mă omor după el. Făcu o pauză apoi întrebă: a plecat, nu-i aşa?

- Da, a plecat de un sfert de oră. Am crezut că te-ai dus şi tu cu el.

- N-am fost invitată, zise Sara ştergându-şi ochii cu dosul palmei.

- O, Sara, eşti o proastă şi o încăpăţânată, oftă Cecilia.

- Am fost proasta care l-a luat de bărbat şi care nu se ţine acum ca scaiul după el, precum Magda Scott.

- Dar cu Glenn unde ai fost?

- La casa lui din Big Sur. M-a cerut în căsătorie.

- Dumnezeule! exclamă Cecilia. Nu te poţi mărita cu el, eşti încă soţia lui Janos. Ce vei face?

- Voi divorţa, decise Sara.

Capitolul 6

- Mă bucur că te văd din nou, bine că ai putut veni!

Ida Williams o întâmpină cu braţele deschise, în holul unuia dintre cele mai mari hoteluri din

Manchester.

- Şi eu mă bucur că m-ai sunat, Ida. Nu ne-am mai văzut de mult şi ţi-am simţit lipsa. Ce faci aici? Gareth este cu tine?

- Nu, a plecat de dimineaţă la Londra. Am făcut un tur al Scoţiei cu maşina şi am văzut Lake District, apoi ne-am despărţit pentru că soţul meu avea concert la Londra. Iar eu m-am gândit să mai rămân, să te întâlnesc. Ce mai faci, Sara?

- Destul de bine, minţi ea.

Studiară amândouă meniul şi comandară, apoi începură să-şi împărtăşească noutăţile.

- Aşa că vacanţa noastră din anul acesta a luat sfârşit, conchise Ida. M-am simţit grozav că l-am avut pe Gareth numai pentru mine o perioadă, am vizitat locurile pe care de mult doream să le vedem.

- N-aţi luat-o şi pe Davina?

- Nu, ea a fost la New York, la Juillard, a luat lecţii de vioară. Se va întoarce vineri.

- Probabil a luat ore cu Janos.

- Nu, n-ai auzit de accident?

- Ce accident? repetă Sara simţind că i se înmoaie genunchii. N-am mai auzit nimic despre el de când ne-am întâlnit în California.

- A, deci v-aţi mai văzut!

- Da, de curând, dar ce este cu accidentul,

te rog, Ida, spune-mi!

- A fost un incendiu puternic în clădirea în care locuia el la New York şi Janos a suferit arsuri grave la mâini. Ar fi putut să scape fără probleme dar a ajutat o doamnă în vârstă să iasă din apartamentul ei. Are arsuri grave la ambele mâini.

- O, nu! exclamă Sara pălind. Mâinile lui cele frumoase, expresive, cu degetele lungi cu o flexibilitate deosebită, mâini magice care aveau darul să producă sunete minunate la vioară. O auzi pe Ida cerând ceva unui chelner, apoi se trezi cu un pahar în faţă, care conţinea o licoare gălbuie.

- Sara, te simţi mai bine? îmi pare rău, a fost vina mea că ţi-am spus aşa dintr-o dată. Am crezut că ai aflat. M-am gândit că ai luat legătura cu el, eşti soţia lui şi aveai dreptul să ştii.

- Nu mă mai consider soţia lui, murmură Sara, mai sunt căsătorită cu el, dar nu am dreptul să ştiu dacă a fost rănit, sau altele de genul ăsta. Am depus actele pentru divorţ imediat ce m-am întors din California.

- Janos ştie?

- Probabil că a fost înştiinţat de avocatul meu. Dar unde este acum, în spital? Ştii ceva?

- Da, ştiu, de fapt Gareth l-a vizitat acum

două zile. Locuieşte la Lake District. Şi-a cumpărat o casă acolo.

- Unde, la Millwater?

- Exact. Este o casă veche, trebuie renovată. Când a revenit în Anglia, prin iulie, ne-a spus că vine să cumpere o casă, iar mâinile lui începuseră să se vindece. Mi-am închipuit că va veni la tine mai întâi şi că veţi merge împreună să cumpăraţi casa, şi tocmai de aceea m-a surprins să-l găsesc singur acolo.

Ida făcu o pauză pentru că li se adusese mâncarea. Ea aşteptă plecarea chelnerului, apoi se aplecă peste masă şi continuă:

- Eu şi Gareth suntem foarte îngrijoraţi din cauza lui. Nu face nici un efort pentru a încerca să-şi recu-

pereze mâinile, cred că n-a mai atins vioara de la accident. De parcă focul ar fi anihilat artistul din el. Spunea că nu-i pasă dacă nu mai cântă niciodată. Eu nu sunt genul de femeie căreia să-i placă să intervină în viaţa altcuiva, dar de data asta simt că trebuie s-o fac. Altfel lumea va pierde unul dintre cei mai mari muzicieni ai săi. Sara, îţi cer prea mult dacă te rog să te duci la el?

Sara se prefăcu ocupată cu mâncarea.

- Nu pot merge, Ida.

- De ce nu? Doar nu sunteţi divorţaţi...

- Ştiu, dar dacă mă voi duce... Sara se întrerupse brusc. Janos va profita de situaţie, încheie ea.

- Sara, te cunosc foarte bine şi am avut şi eu probleme de acest gen, dar nici o căsătorie nu este perfectă. Am tot sperat ca tu şi Janos să fiţi o excepţie.

- Crezi? în ce sens?

- Tu eşti calmă, liniştită, sensibilă, cu trăiri interioare puternice, soţia perfectă pentru un bărbat pasional şi talentat cum este Janos. Esti ancora de care are nevoie în viaţa lui furtunoasă.

- Ancorele nu au sentimente, pe când eu... şopti Sara. Iar Janos mi-a rănit sentimentele pretinzând că mă iubeşte, când, de fapt, m-a luat de nevastă pentru că trebuia să se însoare cu cineva, indiferent cu cine.

Ida lăsă tacâmurile pe masă şi o privi cu milă.

- Sara, tu eşti conştientă de ceea ce spui? De ce ar fi trebuit ca Janos să facă asta?

- Ca să poată rămâne în Anglia. Aranjase să se însoare cu verişoara mea Cecilia, înainte de a veni aici. Iar când a sosit a aflat că ea se

măritase.

- Cine ţi-a spus despre acest aranjament cu Cecilia? Ea? întrebă Ida.

- Nu. îţi aminteşti ziua de dinaintea întoarcerii orchestrei de la turneul din Statele Unite? Mai ştii că aveai pe atunci o invitată, Elisabeth Herrenhoff?

- Da, îmi amintesc. Ea te-a confundat cu Cecilia, englezoaica despre care i-a spus Janos că a cunoscut-o la Salzburg.

- Exact. Iar Davina mi-a spus că a auzit o discuţie între Gareth şi Janos, în care soţul tău îi sugera să se căsătorească mai repede pentru a putea rămâne în Anglia ca să cânte cu orchestra.

- Şi tu ai crezu prostiile Davinei? Nu ştii cât de îndrăgostită a fost de Janos? Sara, cum ai putut să crezi astfel de aiureli?

- N-am vrut s-o cred la început, dar ce mi-a spus ea se cam potrivea cu ceea ce ştiam eu, ezită Sara un moment. La fel credea şi Tom Caldwell, şeful meu. Şi el avea foarte mari îndoieli legate de Janos. De fapt totul a pornit de la nesiguranţa mea. Nu mi-am putut

închipui că un bărbat talentat ca Janos s-ar putea îndrăgosti cu adevărat de o femeie obişnuită ca mine. Am fost nesigură pe mine,

pe dragostea lui, iar el n-a făcut prea mare lucru pentru a mă convinge de contrariu. Chiar şi Davina mi-a simţit nesiguranţa.

- Dar de ce nu l-ai întrebat pe Janos dacă era ceva adevărat din ce ţi-a spus Elisabeth?

- Am făcut-o. L-am întrebat dacă aranjase să se însoare cu Cecilia, iar el n-a negat. Apoi, ne-am certat, iar restul îl ştii. Eu m-am întors aici, iar el în Statele Unite.

- Şi ai continuat să consideri că Janos nu te-a iubit, oftă Ida exasperată. Te rog ascultă-mă şi pe mine, Sara. Janos nu avea nevoie să se însoare cu tine sau cu Cecilia pentru a rămâne aici. A fost acceptat aici pentru că Gareth şi alţi muzicieni l-au sponsorizat.

- Davina mi-a spus că a auzit discuţia dintre Janos şi soţul tău, se încăpăţână Sara.

- Davina a auzit ce a vrut să audă, sau poate jumătate din adevăr, pe care ţi l-a şi spus ca să te dezamăgească. Dar atunci când a venit la Londra, Janos ne-a povestit că te-a cunoscut şi că vrea să se căsătorească cu tine. Era foarte fericit şi abia aştepta să se însoare. Iar Gareth i-a reproşat că nu va lua parte regulat la repetiţii până nu se va însura şi va duce o

viaţă normală. Dacă m-ai fi întrebat, dacă mi-

ai fi împărtăşit suspiciunile tale, ţi-aş fi spus ce ştiu. De ce n-ai făcut-o, de ce m-ai evitat tocmai pe mine, Sara?

- Nu... nu ştiu. Am crezut că tu ştii că ne-am căsătorit de convenienţă şi ai fost de acord cu asta, mărturisi Sara.

- N-am ştiut că eşti atât de nesigură pe tine, Sara, remarcă Ida. Laşi impresia unei femei care ştie ce vrea. Dar lipsa de siguranţă te-a făcut să te îndoieşti de Janos. Nu poţi crede că te iubeşte pentru că tu la rându-ţi nu te iubeşti îndeajuns. Şi nu-l iubeşti pentru că nu ştii s-o faci. Cred că nu ţi-a arătat nimeni cum s-o faci.

- Nu este adevărat! Eu îl iubesc... mai precis, l-am iubit, murmură Sara. L-am adorat chiar.

- Şi ai încetat să-l iubeşti când ai văzut că nu este uman deloc! completă Ida.

- Ida, vrei să-mi dai adresa lui?

- Casa este în Milldale, aproape de Millwater. Se numeşte Millhouse. Rămâne la latitudinea ta dacă te vei duce sau nu la el. Dacă vrei să-i vorbeşti va trebui să te duci la Janos, Sara, pentru că el nu va mai încerca vreodată să ia legătura cu tine. Este mult prea mându, prea mândru, şi tu l-ai jignit prea tare respingându-l de două ori.

Următoarele zile şi nopţi Sara recapitulă ce-i spusese Janos înainte de căsătorie, în timpul certei de la Londra, la întâlnirea din California, şi ajunse la concluzia că se grăbise să afirme că Janos se însurase cu ea din interes.

îşi recunoscu purtarea prostească, mare pare din gelozie, puse în balanţă elementele pro şi contra Janos. Simţea nevoia să zboare spre el, să-şi recunoască greşelile şi să reia totul de la capăt. Dar apoi încercă să-şi imagineze cum va reacţiona el la vederea ei. Dacă îi refuza scuzele? Dacă o respingea? Nu era mai bine să uite ce-i spusese Ida şi să continue divorţul?

Zilele şi nopţile de chin o obosiră şi-i afectară munca. Bău prea multă cafea şi începu să-şi piardă cumpătul din nimic.

- Ce se întâmplă cu tine, Sara? o întrebă Tom. Primesc tot felul de reclamaţii de la subordonaţii tăi. Tot mai ai probleme familiale?

- Şi ce dacă am? Nu este treaba ta.

- îţi afectează munca şi felul în care lucrezi cu oamenii. Evans s-a plâns că ai schimbat de trei ori tiparele şi combinaţiile de culori. Am pierdut timp şi bani din cauza asta.

- Atunci, poate că nu sunt bună pentru ceea ce fac, sări ea.

- Ce înseamnă asta, Sara?
- Că voi demisiona. Un pic surprinsă de propriile-i vorbe, recunoscând totuşi că aceste gânduri fuseseră în mintea ei de când se întorsese din California, Sara luă o foaie de hârtie pe care o puse în servietă.
- Nu acum, Sara.
- Ba chiar de acum. Voi scrie o scrisoare de demisie pe care o voi pune la poştă mâine.
- Sara, nu te grăbi să iei decizii pripite. Ştii ce se întâmplă când te bazezi pe primul impuls. La fel ai făcut şi cu Vaszary. Iar acum, cred că regreţi. Dacă aş fi avut cum să te opresc să-l iei cu tine la Stonethwaite, nu te-ai mai afla în încurcătura de acum.
- Dacă tot vrei să te învinuieşti pentru ceva, poţi s-o faci pentru că ai fost suspicios în privinţa lui şi mi-ai transmis şi mie asta. Iar eu am făcut greşeala de a te asculta pe tine şi pe alţii, şi nu inima mea.
- Sara, nu poţi pleca aşa. Vei pierde salariul pe o lună, protestă Tom ţinându-se după ea.
- Nu-mi pasă, de mult timp vreau să plec de aici. Voi deschide propria-mi afacere.
- O să mori de foame, Sara, nu ai destulă

experienţă pentru a te lansa în afaceri.

- Poate o să plec undeva unde să mă lansez în afaceri şi să am succes, i-o întoarse Sara mai hotărâtă ca oricând.

- Unde?

- în California. La revedere, Tom.

*

* *

Sara îşi simţi inima ridicol de uşoară. Porni motorul maşinii şi se uită la ceas. Era ora două treizeci. Nu voia să se întoarcă în apartamentul ei unde să simtă aceleaşi îndoieli, şi o luă spre Stonethwaite, gândindu-se că s-ar putea pierde undeva prin vreun sătuc uitat de vreme, în ţinutul lacurilor.

O luă spre Preston, apoi spre Lancaster şi Kendal şi găsi drumul care o lua spre Millwater, pe care mersese cu Janos cu trei ani în urmă. Trecu pe lângă Hanul Fazanului. începu tocmai atunci o ploaie dar fu una de scurtă durată iar soarele se ivi din nou dintre norii cenuşii. O apucă pe un drum plin de verdeaţă unde un lac mic strălucea în lumina soarelui. Sara văzu o casă veche aflată printre ulmi, parcă maşina în faţa ei şi rămase o vreme uitându-se la muşchiul care-i acoperea pereţii. Era surprinsă că Janos cumpărase casa asta, nu pentru că n-ar fi avut bani, căci era sigură că în ultimii ani câştigase destul de

bine, ci pentru că era sigură că se vânduse cu mult timp în urmă. Văzu şi

o maşină parcată în faţa a ceea ce cândva fusese un hambar, probabil. Sună la sonerie. Nu răspunse nimeni aşa că deschise şi intră.

Bucătăria era într-o dezordine de nedescris judecând după maldărul de vase nespălate de câteva zile. Inima i se strânse; dacă Janos era bolnav şi nu se putea hrăni?

- Ei, este cineva acasă? strigă ea.

Intră în prima încăpere care, spre surprinderea ei, era proaspăt zugrăvită şi avea mobilă nouă. Trecu într-o altă încăpere, care era în curs de renovare, mirosea puternic a vopsea şi pe podea se mai aflau încă ziare întinse. Sara urcă scările. Deodată se opri pentru că se auzea un zgomot făcut de cineva care folosea o pensulă.

- Janos! strigă ea. Unde eşti?

Zgomotul încet.

- Cine e? se auzi vocea lui Janos.

- Eu... Sara.

- Cine?

- Sara. Ea se îndreptă spre locul de unde se auzea vocea lui Janos şi vru să deschidă uşa. Dar nu putu s-o deschidă pentru că în dreptul uşii se afla ceva.

- Aşteaptă! zise Janos, care începu să înjure în ungureşte, apoi se auzi ceva care căzu la podea şi se sparse.

- Ce s-a întâmplat?

Speriată, Sara forţă uşa împingând scara de aluminiu. îl văzu pe Janos uitându-se la vopseaua răsturnată în mijlocul încăperii. Era plin de vopsea şi pe păr şi pe haine. în mâini avea mănuşi de cauciuc.

- Ce faci aici, Janos? şopti ea.
- Tocmai vopseam tavanul iar tu ai împins uşa şi scara s-a mişcat, făcându-mă să-mi pierd echilibrul şi să cad, zise el ridicându-se. Nu puteai să aştepţi să cobor şi să-ţi deschid eu uşa?
- De unde să ştiu ce făceai acolo? Nu te-am găsit la parter şi mi-am imaginat că eşti bolnav şi stai în pat. Nu ştiam că te-ai apucat de vopsit.
- Nu mă prea pricep dar am început să învăţ.
- Şi vrei să vopseşti singur toată casa?! exclamă Sara. Era uimită, căci în tot timpul în care fuseseră împreună el nu-şi manifestase dorinţa să facă ceva practic.
- Mi se pare sau eşti un pic sarcastică? Crezi că nu sunt capabil?
- Nu, zise ea. Mă surprinde, asta-i tot. De

fapt voiam să spun că este prea multă muncă pentru o singură persoană.

- Am şi un ajutor. Fratele lui George Kent este constructor, iar el şi echipa lui au făcut partea mai grea a

muncii, au refăcut tavanele, izolaţia şi încălzirea. Săptămâna asta şi-au luat un mic concediu şi m-am gândit să continuu eu. Asta ca să mai pierd timpul. Dar tu de unde ai aflat că sunt aici?

- Ida Williams mi-a spus.

- La naiba cu femeia asta!

- Nu cred că este cazul să spui astfel de vorbe!

- Am rugat-o să nu spună nimănui! Nici măcar ţie!

- De ce nu? De ce n-ai vrut să ştiu că eşti aici? Sara se gândi că oricum nu se aştepta să fie primită cu braţele deschise. Contrar celor spuse de Ida, lui Janos părea că-i merge foarte bine, iar mâinile şi le folosea ca înainte.

- Am vrut ca acest loc să fie ţinut secret până va arăta cum trebuie pentru a putea fi locuit. Abia atunci puteam să fac invitaţii.

- în acest caz, te rog să mă ierţi mai ales că am venit pe neanunţate, replică Sara plină de mândrie rănită şi mânie, apoi se răsuci pe

călcâie şi porni în jos pe scări, furioasă că se pusese singură într-o situaţie neplăcută. Renunţase la mândria şi ambiţia personală iar Janos n-o voia.

în timp ce ea cobora scările se auzi un zgomot puternic venind de undeva de sus, apoi vocea lui Janos care-i strigă:

- Nu poţi să pleci aşa. Uşa este încuiată, nu pot decât eu s-o deschid.

Orbită de furie, Sara se îndreptă spre bucătărie, unde-l găsi pe Janos blocându-i drumul.

- Te rog să mă laşi să trec, zise ea fără a-l privi.

- Nu, dacă nu-mi spui de ce ai venit aici.

- Mergeam spre Stonethwaite să-mi vizitez mătuşa şi fiind o zi atât de frumoasă mi-am spus că ar fi bine să văd cum arată aceste locuri vara, spuse ea fără a-l privi. Ida mi-a spus despre accidentul tău şi am...

- Ai venit să vezi dacă este adevărat, zise el pe un ton sarcastic, apoi ridică mâinile şi începu să-şi scoată mănuşile una câte una după care-i întinse mâinile. Bucură-te de ceea ce vezi, Sara.

Mâinile lui arătau îngrozitor, erau pline de cicatrice, de cusături. Sara simţi că va leşina.

îşi acoperi faţa cu mâinile.

- Cum ai putut? şopti ea. Cum ai putut să-ţi faci asta, Janos?

- Nu puteam să las bătrâna să moară, trebuia s-o scot de acolo. Sara, sper că n-o să leşini, nu?

- încerc să fiu tare. Mi-ai putea aduce un pahar cu apă?

Janos o prinse de umeri, dar fu o atingere impersonală. O duse în bucătărie şi o aşează pe un scaun. Sara simţi dintr-o dată dorinţa de a dormi.

- Uite, bea asta, zise Janos întinzându-i paharul.

Sara îl luă, bău jumătate din conţinutul lui, apoi

începu să se uite împrejur la pereţii şi tavanul pe care vopseaua începuse să se scorojească, la podeaua murdară şi dulapurile care abia se mai ţineau.

- Nu arată prea bine locul ăsta, zise ea.

- Aşa este. Dar într-o zi va fi cu totul altfel.

- Dar până atunci cum poţi trăi în mizeria asta?

- Nu locuiesc aici, ci la Hanul Fazanului. Vin zilnic aici şi mai renovez câte ceva.

Sara continua să-i privească mâinile.

- Crezi că vei mai putea să cânţi la vioară?
- Numai Dumnezeu ştie. Acum, Sara, ai mai vrea să vezi sau să ştii altceva?

Ida avusese dreptate, se gândi ea. Mândria lui era un zid prea înalt pentru a putea fi escaladat. Janos nu mai era dispus să ierte, nu mai simţea nimic pentru ea; fusese o greşeală să vină aici.

- Nu, Janos, voi pleca imediat.

Sara se îndreptă spre uşă, făcu un pas afară apoi se întoarse de parcă şi-ar fi amintit ceva. Janos era în urma ei, iar când îl văzu în lumina soarelui, ea remarcă ridurile adânci pe care suferinţa le săpase pe figura lui. Iar ochii îi erau reci şi trişti, el o privea dar parcă n-o vedea, se uita la ea ca la cineva care îi era indiferent.

- Mai doreşti ceva, Sara? o întrebă el politicos.

- Am înaintat actele de divorţ, Janos. Ai primit înştiinţarea?

- Da.

- Dar n-ai răspuns.

- Poate o s-o fac. Acum, te rog să mă scuzi, aş vrea să curăţ vopseaua vărsată.

El intră înapoi în casă şi trânti uşa.

Timp de câteva secunde Sara rămase

privind la pereţii coşcoviţi. Ar fi trebuit să se supere pe el pentru felul în care o tratase dar, nu putea. Se simţea înfrântă pentru că Janos se comportase total diferit de cum şi-ar fi imaginat ea. Nu încercase s-o mai seducă cu vorbe, fusese rece şi detaşat.

Se îndreptă spre maşină. Unde era mai bine să se ducă acum? La Stonethwaite? Folosise o scuză foarte ieftină, şi sperase că el îi va cere să rămână. Mai sperase că o va implora să renunţe la divorţ. Dar Janos nu făcuse nimic din toate acestea iar acum ea nu mai ştia ce era de făcut. Se îndreptă spre Hanul Fazanului. Erau câteva maşini parcate la intrare şi ea îşi imagină că şi nu va mai găsi nici o cameră liberă. Doar dacă...

Ideea care-i venise o luă prin surprindere pentru că nu era obişnuită să procedeze astfel. Era o idee foarte îndrăzneaţă dar şi foarte feminină şi des uzitată de

femeile pe care le dispreţuia când o foloseau. Poate era singura cale prin care putea înfrânge mândria lui Janos.

Se afla la Kendal când luă o hotărâre. Opri maşina într-o parcare şi intră într-un magazin cu lenjerie de damă.

Cumpără o cămaşă de noapte cochetă din

nylon negru şi se întoarse spre Hanul Fazanului.

Observă că se făcuseră schimbări. Era mai mare acum, avea o sufragerie largă şi un hol spaţios, frumos decorat. îl găsi pe George Kent la bar, iar el şi-o aminti imediat.

- în sfârşit ai venit după soţiorul tău! Eu şi Maggie ne tot întrebam când o să apari!

- Este aici?

- Nu, s-a dus acasă, dar se întoarce pe înserat.

- Aş vrea să mă duc în camera lui, să-mi las lucrurile acolo, şi să rămân peste noapte.

- Foarte bine, fetiţo! Ceva de mâncare vrei?

- Da, sunt foarte obosită şi aş vrea să mănânc ceva uşor...

- Cel mai bine ar fi să te duci să vorbeşti cu Maggie. O să se bucure să te vadă. Este cam îngrijorată pentru soţul tău. Nu i se pare normal ca el să stea aici aşa cum este, iar tu la Manchester. Ei, dar ea nu înţelege căsătoriile moderne.

Imediat ce Sara intră în bucătărie, Maggie o luă în primire:

- Bine că te-ai gândit să vii, fetiţo! Ai venit să rămâi?

- în seara asta da. Aş vrea să mă duc în camera soţului meu, mă simt cam obosită.

- Eşti cam palidă. Vino să te conduc eu acolo. I-am dat o cameră mai mare domnului Cranston. Ştie că ai venit?

- Nu ştie că am venit să şi rămân, zise ea evaziv şi ar fi bine dacă nu i-ai spune nimic, vreau să-i fac o surpriză.

- Bine, nu-i spun nimic, zise Maggie. Sara deschise şi intră.

- Să vezi ce treabă bună a făcut George, zise femeia. A izolat pereţii şi acoperişul, a instalat şi o baie aici. Acum, spune-mi, ce vrei să mănânci? După ce despachetezi vino la bucătărie şi alege ceva de pe acolo. Ai cam slăbit. Cred că munceşti prea mult. Ar trebui să ai puţină grijă şi de bărbatul ăsta al tău. Are nevoie de cineva care să-l îngrijească, crede-mă.

După ce mâncă ceva Sara se întoarse, făcu duş şi observă că deşi se întunecase de-a binelea, Janos nu se întorsese. Se privi în oglindă şi observă că gura ei avea colţurile lăsate, ca la un om dezamăgit. încercă să zâmbească dar nu reuşi decât o grimasă şi renunţă la a se

mai privi. încercă să citească. După jumătate de oră începu să moţăie. Era ora nouă şi jumătate. Janos trebuia să sosească. Dar nu fu aşa. Simţind că somnul îi dădea târcoale, Sara stinse lumina. Nu-şi dădea seama de ce se simţea atât de obosită. Nu era posibil ca dragostea pentru el s-o facă să se simtă atât de epuizată. O cuprinse somnul.

Se făcea că era din nou la concertul din California, alături de Glenn Bixman. Deschise ochii mari, aştep- tându-se să se găsească în auditoriul universităţii din California, privind la bărbatul înalt, elegant de pe scenă.

Sara clipi de câteva ori, auzind muzica. Era dimineaţă şi Janos chiar cânta la vioară. Se ridică în pat. Observă că perna de alături fusese folosită în timpul nopţii. Se uită la cămaşa neagră de noapte cu care era îmbrăcată. Ce se întâmplase? Nu-şi amintea nimic.

- O, Janos, ce s-a întâmplat? Spune-mi! îl imploră
ea.

Janos se opri din cântat şi se întoarse s-o privească.

- Când să se întâmple, Sara? o întrebă el rece, aşezând cu grijă vioara pe masa cea mică din încăpere. Pe frunte avea mici broboane de sudoare, semn că făcuse un mare

efort. Se apropie de ea şi privi curios cămaşa ei de noapte.

- Noaptea trecută, şopti ea. Dacă ar fi făcut dragoste ea şi-ar fi amintit cu siguranţă. N-ar mai fi fost atât de încordată şi, surprinzător, foarte timidă.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti, Sara. Când am venit să mă culc, tu dormeai deja. Nu te-am mai trezit ca să te întreb ce cauţi aici. Aşa că o s-o fac acum. Ce cauţi în patul meu, Sara, astfel îmbrăcată?

- Am venit să... să vorbim, m-am gândit să te aştept aici, murmură ea evitându-i privirea. Dar a durat mult până ai venit şi cred că am adormit.

- Dacă aş fi ştiut că sunt aşteptat, aş fi venit mai devreme, zise el cu o oarecare blândeţe, aplecându-se spre ea. Dar tu nu crezi ce-ţi spun. N-ai crezut niciodată. O, Doamne, de ce mă mai obosesc să încerc să...

Janos se îndreptă spre un dulap din care scoase o cămaşă, apoi trânti sertarul cu violenţă.

Muşcându-şi buzele, neştiind ce să facă, Sara îl urmări cum o îmbrăca, cu gesturi violente, părând că vrea s-o rupă.

Ea se trezi cum coboară dintr-o dată din

pat şi se află în faţa lui, înaltă şi slabă, cu pielea provocator de albă comparativ cu negrul cămăşii, cu soarele strălucindu-i în păr din fereastra de la spatele ei.

- Te cred, Janos. Acum te cred, şopti ea. O vreme n-am putut...

- Nici n-ai avut încredere în mine...

- Este adevărat, şopti ea.

- Nici nu m-ai iubit...

- Asta nu-i adevărat! Te-am iubit de cum te-am văzut, dar n-am crezut că mă iubeşti şi tu aşa cum aş fi vrut să fiu iubită. Aş fi vrut să fiu pe primul plan în inima ta, înaintea muzicii... dar tu, Janos, mai ai încă magie în aceste două mâini... murmură ea lipindu-se de trupul lui. Am auzit această magie chiar acum. Mi-aş dori s-o şi simt. Atinge-mă, Janos, fă-mă să te simt din nou...

Dar Janos nu făcu nici o mişcare, iar braţele întinse ale Sarei căzură neputincioase. Dar deodată el o prinse în braţe şi o strânse la piept. îi sfâşie dintr-o singură mişcare cămaşa de noapte, dar ea nu regretă distrugerea ei nici o clipă. Acum, nu mai voia decât să-l convingă că îl iubea şi îl dorea. Trecu împreună cu el în lumea dragostei, departe de problemele lumeşti, de dureri.

- Faptul că ai venit la mine din proprie iniţiativă înseamnă că ai încredere în mine? şopti Janos.

- Da, Janos, zise ea recunoscându-şi greşelile, şi-i explică de ce nu avusese încredere în el. Dacă mi-ai fi spus că ai fost acceptat ca imigrant n-aş fi crezut niciodată ce mi-au spus Tom sau Davina.

- Ti-am spus că am actele în ordine, Sara, dar tu tot ai fost bănuitoare şi asta m-a afectat.

- Şi nici n-ai negat vreodată că stabiliseşi cu Cecilia să vă căsătoriţi...

- Este adevărat, dar trebuia să mă întâlnesc cu ea mai întâi pentru a anula această înţelegere...

- Pretinzând că te-ai îndrăgostit de mine...

- Dacă m-ai fi ascultat cu atenţie ai fi reţinut că m-am îndrăgostit de tine din dimineaţa în care m-am trezit în apartamentul tău... Iar acum, mă îndrăgostesc a treia oară de tine.

- Când a fost cea de-a doua?

- Când te-am văzut în public, la concertul meu.

- Chiar m-ai văzut?

- Oarecum, căci Cecilia îmi spusese unde

te vei afla. Am venit acasă la Cecilia pentru a ne relua viaţa împreună, dar tu erai prea implicată în relaţia cu acel admirator al tău. Aşa că ne-am despărţit din nou. Iar eu am cântat acea Serenadă pentru Sara, sperând că vei înţelege dragostea mea. Iar acum, probabil te vei întoarce la slujba ta din Manchester.

- Nu mai am slujbă, Janos, am demisionat ieri.

- Şi ce vei face acum?

- Voi rămâne aici cu tine, să te ajut cu casa. Vom vopsi şi face curăţenie împreună.

- Dar nu numai atât, iubita mea. Ne vom plimba prin pădure, vom urca pe munte... vom descoperi aceste locuri împreună şi, mai ales, vom face dragoste.

- Iar eu voi deveni o pisăloagă care te va bate la cap tot timpul să reiei repetiţiile până vei cânta din nou ca un înger. Iar când vei fi recuperat complet, te voi însoţi la toate concertele căci m-am săturat să rămân singură, fără tine. Sunt liberă acum să fac ce vreau, să fiu cu tine... dacă şi tu vrei asta, zise ea ascunzându-şi faţa la pieptul lui.

- Asta-mi doresc cel mai mult, zise Janos, iar ea-şi ridică privirea spre el.

- Eşti sigur?

- Foarte sigur, Sara. Ştii, de când am avut acel accident, am avut foarte mult timp să mă gândesc la tine... şi la mine şi am ajuns la concluzia că deşi muzica este viaţa mea, nu este mai importantă decât iubirea noastră. Tu eşti pe primul plan, iubita mea. Janos o trase spre el. Sara, te iubesc foarte mult şi aş vrea să mai dăm o şansă iubirii noastre, să avem o viaţă împreună. Şi copii, sper, adăugă el.

- Asta mi-aş dori şi eu, spuse Sara, convinsă că rănile provocate de moartea Evei şi a copilului se vindecaseră. Şi în timp ce buzele lor se uniră într-un sărut, Sara se întrebă dacă nu cumva acea senzaţie ciudată de rău pe care o simţea mereu nu însemna că rămăsese însărcinată atunci, în California...

Dar va avea destul timp să discute cu Janos despre asta. Va avea tot timpul din lume acum, când erau din nou împreună.

Sfâr[it